SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 120, ЧИСЛО 33, П'ЯТНИЦЯ, 16 СЕРПНЯ 2013 РОКУ | 1893 | Vol. 120, No. 33, FRIDAY, AUGUST 16, 2013 | $1.00

Вітаємо з Днем Незалежности України!

Шановні читачі „Свободи“!

Редакційна колеґія тижневика Українського Народного Союзу сердечно вітає усіх, хто передплачує і читає наше видання у США, Канаді, інших країнах світу. Особливо приємно нам вітати наших читачів в Україні, котрі впродовж тривалого часу були позбавлені можливости спілкуватися з своїми закордонними братами і сестрами, і зокрема читати „Свободу“ – українську газету, яка за віком не має рівних собі у світі і вже 120 років послідовно підтримує боротьбу за незалежну Українську державу.

22-гу річницю відновлення Незалежности України ми зустрічаємо у нелегких обставинах, коли недруги українського народу знову посягають на його мову, історію, культуру, будучність. Але ми віримо, що злі часи минуть, український народ витримає натиск ворожих сил і національна ідея знову стане в Україні основою народної єдности.

Україна вже 22 роки незалежна і своєю волею вже не поступиться! Бажаємо усім відзначити державне і національне свято України у щасливому колі рідних і друзів!

Редакційна колеґія „Свободи“

Відбувся XI Всеукраїнський збір політичних в'язнів і репресованих

Делеґати голосують за новий провід Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих.

Галина Семчишин, Надія Білоус

ЛЬВІВ. – 3 серпня делеґати з 22 областей України приїхали на дводенний XI збір Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих, яке протягом 22 років проводить велику роботу з відродження історичної правди борців за волю України. Збір відкрив голова Товариства Петро Франко, який звітував про діяльність Товариства за останні три роки.

З'їзд привітав голова Львівської обласної ради Петро Колодій і нагородив Почесною відзнакою „70-річчя створення Української Повстанської Армії“ Лева Глухівського – першого заступника голови Товариства (Київ), Павла Отченашенка – заступника голови Товариства (Одеса) , Дем'яна Чернеця – заступника голови Товариства (Тернопіль).

Вітання від голови Львівської обласної державної адміністрації зачитала заступник начальника управління, начальник відділу комунікацій з громадськістю Марія Ваґіла, яка подарувала Товариству чотири державні прапори. Від міського голови Львова збір привітав директор департаменту внутрішньої політики Олег Березюк.

Вітання від голови Організації Українських Націоналістів (бандерівців) Стефана Романова зачитав головний редактор газети „Шлях перемоги“ у 1992-1996 роках Ярослав Сватко. У привітанні наголошувалося: „Нелегким був ваш звитяжний шлях, встелений терням і обплетений колючими дротами, сповнений жертв і офіри в

(Закінчення на стор. 11)

Вшановано подвиг Праведниці народів світу

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – 5 серпня в місті урочисто відкрили меморіяльну дошку Праведниці народів світу Олександрі Шулежко, яка у роки Другої світової війни врятувала життя понад 100 дітей, серед яких 25 були євреї. На церемонію відкриття завітали Посол Держави Ізраїль в Україні Реувен Дін Ель, дочка праведниці Лариса Шулежко, представники Федерації єврейських громад „МетроВест“ з Ню-Джерзі, керівництво области й міста. „Я брав участь у багатьох таких заходах, але вперше присутній на заході такого маштабу!“, – сказав Посол Ізраїлю.

Встановлення пам'ятної дошки ініціювали обласний благодійний єврейський фонд „Турбота поколінь – Хесед Дорот“, міська громадська організація „Об'єднана єврейська громада“ та єврейська недільна школа. Над її ство-

(Закінчення на стор. 2)

Меморіяльна дошка Олександри Шулежко. (Фото: Олександер Костирко)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Посол США вивчає українську мову

ВАШІНҐТОН. – Посол США в Україні Джефрі Паят кожний ранок перед від'їздом в Україну починав з лекції української мови. Про це він заявив 9 серпня. „Я сподіваюся, у мене буде можливість зустрічатися і спілкуватися з моїми новими українськими друзями у неформальній обстановці", – сказав він і зазначив, що його головний пріоритет – „підтримати европейський вибір українського народу". *(„Українська правда")*

Юристи порадили В. Януковичеві

КИЇВ. – 13 серпня провідні юристи України підготували для Президента Віктора Януковича рекомендації, як звільнити Юлію Тимошенко і таким чином виконати одну з вимог Евросоюзу для підписання угоди про асоціяцію. Невиконання Україною міжнародних угод, зокрема рішення Европейського суду з прав людини, може спричинити ізоляцію на міжнародній арені. Санкції з боку ЕС до України за невиконання угод будуть суворі. На В. Януковичеві лежить відповідальність за долю України на шляху її евроінтеґрації, якщо він серйозно, а не декларативно ставиться до цього. Учасники прес-конференції, яка відбулася в УНІАН (Українська незалежна інформаційна аґенція новин), висловили одностайну думку, що „газові контракти", за які засуджено Ю. Тимошенко, мають вирішуватися у цивільно-господарській площині, а не у кримінальній, а відповідальність за них повинна бути виключно політична. *(УНІАН)*

Аварія на заводі

ГОРЛІВКА, Донецька область. – П'ятеро людей загинули і близько 20 постраждали внаслідок аварійного викиду аміяку 5 серпня на заводі хемічного концерну „Стирол". Люди постраждали від отруєння аміяком та опіків дихальних шляхів. Аварія сталася під час капітального ремонту заводу через розгерметизацію трубопроводу рідкого аміяку. Власник підприємства Дмитро Фірташ висловив співчуття родинам загиблих і надав їхнім сім'ям матеріяльну допомогу. Концерн „Стирол" – один з найбільших в Україні виробників хемічної продукції. Він виробляє аміяк, азотні мінеральні добрива, полімерні матеріяли, неорганічні кислоти і солі, будівельні матеріяли. *(Бі-Бі-Сі)*

М. Азаров заплатить пресі

КИЇВ. – Кабінет міністрів виділив фонди на розміщення позитивних публікацій про Україну у провідних закордонних засобах масової інформації. Про це йдеться у постанові „Про внесення змін до порядку використання грошей, передбачених у державному бюджеті для фінансової підтримки забезпечення міжнародного позитивного іміджу України та здійснення заходів щодо підтримки зв'язків з українцями, які проживають за межами України". Постанова передбачає проведення за кордоном форумів, конференцій, експертних засідань за круглим столом, прес-заходів з метою донесення до закордонної громадськости інформації про пріоритети зовнішньої політики України. З цього приводу „Українська правда" 13 серпня подала коментар: „Платитимуть журналістам народні гроші за брехню". *(„Українська правда")*

Українця засудили у США

НЮ-ЙОРК. – 13 серпня російських і українського гакерів у США засудили до тюремного ув'язнення за торгівлю номерами десятків тисяч крадених кредитних карток і супутніми особистими даними. Угруповання продало номери понад 95 тис. крадених кредиток, збитки перевищили 5 млн. дол. 11 звинувачених визнали себе винними. Серед них – 27-річний Єгор Шевельов з України, якого засуджено до позбавлення волі від 13 до 40 років. Він продав понад 75 тис. номерів з тих, що інкримінуються всьому угрупованню. У США немає договору про екстрадицію з Україною, де проживав Є. Шевельов, але в травні 2008 року він перебував у Греції, де його заарештували за американським ордером й видали США. *(„Українська правда")*

Громадськість затвердила Европлян для влади і опозиції України

Остап Кривдик

КИЇВ. – 7 серпня відбувся громадський етап Національного круглого столу (НКС) „Порозуміння заради европейського майбутнього". Учасники засідання прийняли „Плян дій щодо европейського курсу України (Европлян)". Очікується, що представники влади і опозиції підпишуть його 23 серпня, на політичному етапі НКС.

20 червня громадські діячі, історики, експерти, активісти розпочали організацію НКС „Порозуміння заради европейського майбутнього". Вперше таку ідею висловила Юлія Тимошенко у своєму листі „День Европи", в якому вона закликала політиків порозумітись заради европейської перспективи України. Ініціяторами НКС були В'ячеслав Брюховецький, Сергій Бондарчук, Ярослав Грицак, Вахтанг Кіпіані, Стефан Романів, Остап Кривдик, Євген Іхельзон та інші. Координатором Наглядової ради НКС став В. Брюховецький, а Робочу групу очолив С. Бондарчук.

„Европлян" – це перелік заходів, термінів та відповідальних за їхнє здійснення, необхідних для виконання 11 вимог комісара Европейського союзу з розширення і европейської політики сусідства Штефана Фюле. Вимоги стосуються удосконалення виборчого процесу, судочинства, реформування міліції, системи управління фінансами, боротьби з корупцією, покращення інвестиційного клімату. Плян включає перелік законів та підзаконних актів, за які повинен проголосувати парлямент, а також політичні рішення чільних представників влади.

В роботі Громадського етапу взяли участь понад 40 експертів, науковців та громадських активістів. Спостерігачами Громадського етапу НКС виступили представники Представництва ЕС, посольств США, Великобританії, Пакистану, Данії, Чехії, Маляйзії, ряду міжнародних організацій.

Представники громадськости також затвердили принципи діяльности політичного етапу НКС – реґламенту переговорів між владою та опозицією, який визначає порядок їх проведення, забезпечує прозорість, ефективність та результативність.

„Настала черга політиків засвідчити державницький підхід в питанні евроінтеґрації – сісти за стіл переговорів і домовитись щодо виконання усіх вимог Евросоюзу, необхідних для успішного підписання Угоди про асоціяцію в листопаді цього року", – зазначив С. Бондарчук.

Вшановано подвиг...

(Закінчення зі стор. 1)

ренням працював черкаський скульптор Владислав Димйон. Меморіяльну дошку відкрила Л. Шулежко.

Олександра Шулежко. (Фото: Яд Вашем)

У Черкасах у період німецької окупації діяв дитячий притулок. Його з власної ініціятиви організувала О. Шулежко. Народилася О. Шулежко 1903 року в селі Михайлівка, Драбівського району, в родині заможних селян Шелудьків, закінчила гімназію, згодом – педагогічне училище. У 1921 році одружилася з Федором Шулежком, який став священиком Української Автокефальної Православної Церкви. У 1923 році подружжя переїхало жити до села Леськи, поблизу Черкас. Батьки і чоловік О. Шулежко були репресовані, син Вадим загинув під Ленінградом у 1942 році, син Костянтин помер маленьким у 1932-му голодному році, а дочки вижили – Алла працювала лікарем, Лариса стала математиком. Після втрати батьків і чоловіка О. Шулежко три роки не могла влаштуватися на роботу – політично неблагодійних не приймали. Врешті узяли вихователькою в дитячому садку.

Коли розпочалася війна, жінка не змогла евакуюватися – на руках було дві маленьких донечки. Якось у місті О. Шулежко побачила маленького хлопчика біля мертвої матері. Вона взяла дитя додому. Так з'явилася думка рятувати осиротілих дітей, котрих холодної осені 1941 року було багато на черкаських вулицях.

Коли назбирала дітей багато, пішла до німецького коменданта просити дозволу організувати притулок. Виявилося, що німець теж був сиротою і виріс у дитячому будинку. Він відгукнувся на прохання допомогти, однак, за однієї умови: у притулку не повинно бути єврейських дітей, інакше розстріляють усіх.

На той час в О. Шулежко назбиралося вже близько 100 дітей віком від трьох до 16 років, серед яких 25 були євреї. Вона не могла від них відмовитися, тому надала єврейським дітям інші прізвища, імена та національності, суворо заборонила розповідати про своє минуле. Серед вихованців були Ерлен Барановський, Володимир Пинкусович, Оленка Бурковська, Володя Крам, брати Аркадій і Володя Чижики, Кость Надточій.

Коли нацисти відступали з Черкас, О. Шулежко наказали виїхати разом з дітьми до Німеччини, дали вантажівку, двох вояків у супровід та необхідні документи. Але жінка частину дітей розіслала по черкаських селах, а з тридцятьма, котрі залишилися, та двома своїми змушена була вирушати в дорогу. Доїхали вони лише до Вінницької области, там вояків було забрано на фронт, вантажівку відібрано. О. Шулежко бідувала з дітьми в селі Соболівці, де дочекалася приходу радянських військ і повернулася з дітьми в Черкаси. Представники радянської влади негайно відібрали в неї дітей, заборонивши з ними навіть попрощатися. Жінку звинуватили у співпраці з нацистами, сказавши, що її ніхто не уповноважував це робити.

О. Шулежко заборонили працювати за спеціяльністю. Їй довелося довго поневірятися з своїми доньками в пошуках житла, важко було улаштуватися на роботу. Згодом її взяли реєстратором у міську поліклініку. Повз цей медичний заклад водили на прогулянку дітей з дитячого будинку. О. Шулежко виходила на ґанок і шукала очима своїх вихованців. Спілкуватися з ними вона не могла – дітям було заборонено до неї підходити.

О. Шулежко була почесним донором СРСР, здавши за життя 150 літрів крові.

Вийшовши на пенсію, О. Шулежко переїхала до однієї з доньок у Київ. На схилі літ написала спогади про своє життя. За два дні до смерти, у 1994 році, Міжнародна єврейська організація жертв нацизму (Ізраїль) присвоїла їй звання Праведника народів світу, її ім'я зазначене на Алеї пам'яті в Єрусалимі.

Сьогодні про подвиг черкащанки з добрим материнським серцем знають хібащо історики. Їй приписували зраду Батьківщини та співпрацю з німцями.

Віталій Масненко, доктор історичних наук, говорить: „Я дивуюся, що її взагалі не знищили". Він пропонує назвати на її честь одну з черкаських вулиць.

Україна посідає серед держав четверте місце за кількістю Праведників світу. Це звання після ретельного слідства надає спеціяльна комісія Верховного суду Ізраїлю тим, хто в роки Голокосту рятував єврейське населення. Лише у Польщі, Голяндії і Франції праведників більше, ніж в Україні. За 55 років роботи згаданої вище комісії (1953-2008) таке звання отримали 22,211 осіб. Станом на 1 січня 2008 року в Україні було 2,363 Праведників світу. Це означає, що кожен дев'ятий Праведник світу – з України. Кількість Праведників світу в Україні дорівнює кількості їх у Литві, Білорусі, Росії, Латвії, Молдові, Вірменії, Естонії, Грузії, Німеччині, Сербії, Чехії, Македонії, Швеції, Словенії, Еспанії, Португалії і Люксембурзі, разом узятих.

Папа Франціск визнав український Голодомор геноцидом

КИЇВ. – Нинішній Папа Римський Франціск у книзі „Про небеса і про землю“, виданій в 2010 році разом з арґентинським рабином Абрахамом Скорса, заявив: „Люди, які зазнали різанини і гоніння – як під час трьох найбільших геноцидів минулого століття вірмени, євреї та українці – боролися за свою свободу“. Нещодавно цю книгу перевидали.

У розділі „Про релігії“ Папа Франціск зазначив, що в XX ст. великі держави зрівняли з землею міста і села, бо уявили себе богом. „Турки вчинили це відносно вірмен, німці – щодо євреїв, сталінські комуністи – щодо українців. Для вбивства людей вони використовували обговорення про божественні атрибути“, – відзначив майбутній Папа. *(„Укрінформ“)*

Папа Франціск

З УКРАЇНСЬКИХ РЕФЛЕКСІЙ

Ніколи!

Петро Часто

Ніколи не кажіть „ніколи“. Ніколи, крім оцього одного випадку – коли ви говорите про російську державу і припускаєте, що вона, бодай у далекому майбутньому, погляне на себе очима правди, вжахнеться зі своєї просякнутої невинною кров'ю історії і покається. Ніколи! Бо неправда – в самих основах цієї держави, з основ ж випливає відповідна історія. Час, за яким живе решта людства, обминає Росію десятою дорогою.

Хіба то не дикий – на тлі XXI ст.! – анахронізм: цими днями Володимир Путін у Києві, не почервонівши, повторював вульгарний московський міт, нібито росіяни, білоруси й українці – один народ. Дорогі національно свідомі українці, хто з вас хоче бути одним з В. Путіним народом, підніміть руки!

Але не В. Путін, котрий пнеться відродити Росію в усій її неправедній силі, дивує: буквально цю саму нісенітницю повторює в Росії його найбільший політичний опонент Олексій Навальний.

Ні, антиукраїнська Москва сьогодні – це не тільки припадкові залишки царського і совєтського великодержавного шовінізму, не тільки каґебістська кліка В. Путіна, яка тримає за горло всю країну, не тільки розгалужена московська аґентура в Україні, не тільки „представники“ Москви у Верховній Раді і в українських політичних партіях, не тільки нібито „православна“ Церква кремлівського аґента Патріярха Кирила. Це, передусім, російські інтелектуальні кола, котрі забезпечують кремлівських вождів теоретичним виправданням україножерства: мовляв, те, що ви чините, є доцільним з історичної, геополітичної, геокультурної і загальноцивілізаційної точки зору.

Коли на нещодавній німецько-російській „Потсдамській зустрічі“ Президент Німеччини Йоахім Гаук порадив „посткомуністичній Росії скористатися німецьким досвідом з подолання нацистського минулого, проаналізувати власну історичну провину і покаятися“, то у відповідь почув від чільних російських інтелектуалів, професорів Михайла Федотова і Сергія Караґанова, що Росія не має за що каятися, а речник Державної Думи Сергій Наришкін не посоромився виказати себе неуком, заявивши, що „СРСР ніколи не знищував цілі народи, як це робила Німеччина“. Ні, якраз знищував цілі народи, а що не кається, то це значить готовий це саме робити далі. Саме тому сьогоднішня російська офіційна ідеологія так вперто культивує міти „Великої вітчизняної війни“ і „Великої перемоги“. Війна, завойовництво для Російської держави – єдине джерело її енерґетики, і ця енерґетика – чорна, бездуховна.

На цих словах не один читач, мабуть, подумає: чи справедливі отакі неґативні узагальнення про росіян? Чи не слід пробувати якось і їх розуміти? Адже ж кожна така спроба буде свідчити про нас, як про нормальних людей, як про народ, котрий хоче вижити в цьому немилосердному світі, і тому не чуже для нього подібне бажання інших народів. Тим більше, що слушний заклик Миколи Хвильового – „Геть від Москви!“ – практично здійснити неможливо: занадто глибокий слід залишила російська неволя в ментальності українців.

„Зрозуміти Росію – зрозуміти себе“ – так назвав свою статтю активний учасник Помаранчевої революції Олександер Домбровський („Українська правда“, 20 травня 2011 року): „Протягом сотень років, в десятках поколінь відбувався фундаментальний процес інтеґрації генофонду та цивілізаційне змішування росіян і українців. І сьогодні цей генетичний історичний мікс як в Україні, так і в Росії формує наші стратегічні рішення, визначає наші кроки на завтра“.

А правильніше сказати – не формує і не визначає, а гальмує. По-друге, „інтеґрація“ не відбувалася сама собою, стихійно, а була вислідом безперервного і ненаситного московського поглинання. І з цієї суцільної російської хвилі неможливо виокремити жодного прошарку – носія сумління і гуманізму, бо та імперська войовничість за віки зформувала відповідну загальнонаціональну психологію. Згадати б тільки, що відвоювати від турків Константинопіль закликали не лише релігійні фанати, але й такі патентовані гуманісти, як Федір Достоєвський. Й коли сьогоднішні українські ліберали, як колись Михайло Драгоманов, радять читати російську „велику літературу“ – з огляду на її світове значення, то нехай ці порадники спочатку прочитають хоч би ці рядки Івана Франка: „...Достоєвський у політичних питання був іноді крайнім реакціонером і видавцем дуже обскурних часописів... Геніяльний знавець людської душі та її патологічних збочень ... в питаннях національних Достоєвський був досить тупий шовініст...“ .

Росія за своєю консервативною психологією – одна з найунікальніших країн світу, порівнювана хіба що з загальмованими в часі ареалами радикального – саме у сенсі консерватизму – мусульманства. Можливо, це справді генетично успадкований від Золотої Орди світ, абсолютно неспроможний внутрішньо змінюватися.

Однією з ознак російської психології, явлених в історії найбільш випукло і безперервно, є неприйняття західньоевропейської культури. Було б то сьогодні тільки проблемою самих росіян, якби цією рисою вони не заразили велику частину поневоленої і колонізованої ними України. (Звідси – сумнозвісна політика „двовекторности“ протягом усіх 20 років української незалежности).

Проте питання в іншому: застороги щодо Західньої Европи виникли – і власне це найбільше дивує – не у штабах тупих генералів-завойовників, а в середовищі найосвіченіших російських інтеліґентів. Той же Ф. Достоєвський, геніяльний російський письменник, через 200 років після Петра І не міг вибачити цареві його зусиль, нехай і деспотичних

(Закінчення на стор. 19)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Відставка представника України

КИЇВ. – 13 серпня уповноважений Кабінету міністрів у справах Европейського суду з прав людини Назар Кульчицький подав у відставку. Н. Кульчицького було призначено уповноваженим 25 квітня 2012 року замість Валерії Лутковської. За останній рік Україна програла рекордну кількість справ у Евросуді. За числом скарг до Евросуду Україна посідає четверте місце у світі після Росії, Туреччини та Італії. *(„Українська правда“)*

Водія визнали хворим

МАРСЕЛЬ, Франція. – На півдні Франції 11 серпня розбився автобус, серед пасажирів якого були громадяни України. Дві особи загинули, 30 отримали важкі поранення. Автобус компанії „Евролайс“ прямував з Марселю до еспанського міста Мурсія і перевозив 44 пасажири. В автобусі були три водії, які змінювали один одного – француз, еспанець і українець. 13 серпня водія з України, з вини якого, ймовірно, сталася аварія, визнали психічно хворим. Лікарі встановили у нього параноїдальне марення. *(Аґентство „Франс Прес“)*.

Виправдали після смерти

ВІННИЦЯ. – Міський суд 7 серпня виправдав за відсутністю складу злочину відомого українського правозахисника Дмитра Гройсмана, звинуваченого у вчиненні наруги над державними символами України та розповсюдженні порнографії. Таке рішення 12 серпня оголосив суддя Юрій Ковбаса. Д. Гройсман помер 5 серпня від серцевого нападу. Він народився 15 травня 1972 року у Вінниці, за освітою – лікар-патологоанатом і правознавець. У 1993 році став одним з засновників вінницького відділу організації „Міжнародна амнестія“, у 1998 році створив і очолив організацію з захисту прав людини „Вінницька правозахисна група“. „Справжнім мотивом притягнення мене до кримінальної відповідальності було бажання правоохоронних органів отримати безперешкодний доступ до матеріялів Вінницької правозахисної групи“, – заявляв Д. Гройсман в інтерв'ю „Радіо „Свобода“ наприкінці липня. *(УНІАН)*

Команду „Металіст“ покарано

ХАРКІВ. – Апеляційна комісія Союзу европейських футбольних асоціяцій (УЕФА) 14 серпня ухвалила рішення щодо покарання харківського футбольного клюбу „Металіст“. Раніше спортивний арбітражний суд у Лозані визнав договірною гру команд „Карпати“ і „Металіст“ в чемпіонаті України. Вона відбулася 19 квітня 2008 року і завершилася перемогою харків'ян з рахунком 4:0. „Металіст“ відсторонений від участі у европейських змаганнях сезоні 2013-2014 років. Також „Металіст“ позбавили бронзових нагород у сезоні 2007-2008 років. Клюб може подати апеляцію на дане рішення до Спортивного арбітражного суду. У нинішньому сезоні „Металіст“ дебютував у Лізі чемпіонів і мав грати з німецькою командою „Шальке“. *(Радіо „Свобода“)*

Шукають Петра Мельника

КИЇВ. – 13 серпня ректора Податкової академії Петра Мельника оголошено у міждержавний розшук. Відповідні відомості надіслані до країн Співдружности незалежних держав. П. Мельник втік з-під домашнього арешту, позбувшись електронного браслета. 27 липня міліція затримала П. Мельника за підозрою в отриманні хабара –120 тис. грн. *(„Українська правда“, Бі-Бі-Сі)*

Зупинка на канатній дорозі

ЯЛТА. – 11 серпня сталася зупинка вагончиків з людьми на канатній дорозі Місхор-Ай-Петрі в результаті технічної несправності. У повітрі виявилися 75 осіб в районі нижньої станції Місхор на висоті близько 50 метрів і 40 осіб на висоті 140 метрів. Інструктори-рятувальники, які перебували у вагончиках, спустили на землю усіх пасажирів – громадян України та Російської Федерації. Довжина канатної дороги – 2,980 метрів. Пасажирська кабіна проходить шлях за 15 хвилин. Вона вміщує 40 осіб. *(„Молодий Буковинець“)*

АМЕРИКА І СВІТ

Б. Обама не зустрінеться з В. Путіним

ВАШІНҐТОН. – 9 серпня Президент Барак Обама під час зустрічі з журналістами пояснив свою відмову зустрітися з Президентом Росії Володимиром Путіним в Москві. Він сказав, що ця відмова пов'язана не тільки з наданням Москвою політичного притулку колишньому контрактникові Аґентства національної безпеки США Едвардові Сновденові, але й з низкою інших причин, оскільки „в останні місяці став очевидним цілий ряд суперечностей щодо ключових питань, зокрема щодо вреґулювання сирійської ситуації, а також проблем дотримання прав людини". Б. Обама зазначив, що з повторним поверненням В. Путіна у Кремль в Росії посилилася антиамериканська риторика. Президент США закликав Президента Росії „дивитися вперед, а не назад". *(„Голос Америки")*

Бути чи ні іміґраційній реформі

ВАШІНҐТОН. – 10 серпня перед будинком Конґресу зібралися на віче прихильники іміґраційної реформи, щоб змусити політиків активніше діяти для її узаконення. На сьогоднішній день республіканці вже не так одностайно виступають проти неї. Помірковані члени цієї партії готові схвалити певний варіянт реформи. „Це був би наш сиґнал латиноамериканцям, азіятам та іншим меншинам, що республіканців таки турбує становище нелеґалів. Ми розуміємо, що ці люди будуть глухими до наших політичних цілей, якщо вважатимуть, що ми домагаємося їхньої депортації", – сказав Форд О'Конел, один зі стратегів Республіканської партії. Тим часом більшість республіканців у Палаті Представників не збираються підтримати проєкт іміґраційної реформи, за який вже проголосували члени Сенату. Розгляд реформи продовжиться у вересні, коли законодавці повернуться до Вашінґтону з літніх вакацій. *(Радіо „Свобода")*

„Вашінґтон Пост" змінить власника

ВАШІНҐТОН. – Родина Ґреґемів, власник столичної газети „Вашінґтон Пост", одного з найвпливовіших і найстарших часописів у США, вирішила продати газету підприємцеві Джефові Бейзосові, власникові інтернет-компанії „Амазон", котра є найбільшою онлайн-крамницею у світі. „Цей новий власник, ймовірно, має нові цінності і нові пляни та свіже бачення. Крім того, він має дуже глибокі кишені. Тому можна сподіватися, що „Вашінґтон Пост" справді перегорне нову сторінку у своїй історії", – вважає медіа-експерт Джон Гаріс. *(„Голос Америки")*

Торгівля людьми не відходить

МАДРИД, Еспанія. – 10 серпня еспанська поліція повідомила, що у висліді спільної операції правоохоронних органів европейських країн заарештовано 75 осіб, причетних до торгівлі людьми. Злочинна організація пересилала міґрантів з Китаю до Европи, беручи за кожну „послугу" по 40 тис. евро з кожного китайця. Мережа базувалася в Барсельоні. Крім 51 особи, затриманої в Еспанії, ще 24 торгівці людьми потрапили в руки французької поліції. Під час операції було вилучено понад 80 підроблених пашпортів різних азіятських держав, гроші і зброю. *(„Дзеркало тижня")*

Белфаст згадав ворожнечу

БЕЛФАСТ, Північна Ірляндія. – 9 серня увечорі в місті відбулися нові сутички між протестантами і католиками, у висліді котрих постраждали 26 поліціянтів. Безпорядки почалися під час ходи католиків, які виступають за об'єднання Ірляндії. Тим часом члени протестантської громади, прихильники збереження Північної Ірляндії у складі З'єднаного Королівства, намагалися перешкодити цій вуличній ході католиків. Для розгону розлюченого натовпу поліції довелося застосувати ґумові кулі, водомети і навчених псів. Конфліктові між католиками і протестантами в Північній Ірляндії вже декілька сотень літ. Після Белфастської угоди 1989 року, яка стабілізувала взаємини між Північною Ірляндією й Англією, відкриті сутички католиків і протестантів стали значно рідшими. *(Радіо „Свобода")*

Фестиваль присвятили пам'яті повстанців

Учасники фестивалю повстанської пісні „Чорна вишиванка".

Тетяна Будар

КУЛЕБИ, Тернопільська область. – 21 липня на хуторі Кулеби відбувся фестиваль повстанської пісні „Чорна вишиванка". Патріотичні пісні звучали у виконанні хорів „Нескорені", „Сурма", співаків Олександра Шевченка, Наталії Самсонової, котра презентувала прем'єру пісні „Кулеби", інших виконавців з Тернопільської, Львівської, Івано-Франківської областей.

На свято-реквієм прибули ветерани ОУН і УПА, родичі загиблих тут повстанців Максима Шурана, Григорія Шкапія, Богдана Гульовського, Володимира Лопушанського, Івана Галая, Василя Солтиса, Григорія Москаля, мешканці сіл Нараїв, Шайбівка, Подусільна, Болотня, Добринів, Стратин.

Почесними гостями були син Головного командира УПА Романа Шухевича – Юрій Шухевич, дочка Марія, а також дочка відомого діяча ОУН Кирила Осьмака – Наталія.

Учасники заходу вшанували пам'ять борців за волю України, які загинули тут 1941 року. У січні 1941 року їх заарештували, але вони вночі роззброїли охоронців й утекли. Повстанці зупинилися на хуторі Кулеби, у хаті Янчинських. Понад 200 вояків НКВД оточили хутір. Зав'язався нерівний бій, під час якого загинули кілька повстанців, а інші підірвали себе ґранатами. Тіла повстанців карателі десь закопали.

Ще 1941 року в пам'ять про повстанців біля хати Янчинських насипали символічну могилу. У радянські часи її зруйнували, але люди таємно відвідували це місце. У 1997 році з ініціятиви доцента університету „Львівська політехніка" Юліяна Павлова на місці героїчної загибелі повстанців спорудили пам'ятник, біля якого щороку відбувається фестиваль партизанської пісні. Ініціятор фестивалю – племінник одного з полеглих Роман Лопушанський. Зворушений подіями минулого, поет Іван Кушнір створив вірш „Кулеби".

Залишилися без Леніна

Олександер Вівчарик

СМІЛА, Черкаська область. – У ніч з 26 на 27 червня в міському парку культури і відпочинку упав пам'ятник Володимирові Ленінові, точніше – не весь пам'ятник, а та його половина, яку встановили 1961 року. Ноги, які були встановлені 1950 року, встояли. Адже цей монумент спочатку був пам'ятником Сталінові. Потім тулуб Сталіна відрізали, а на ноги поставили Леніна.

З приводу падіння пам'ятника відбулася позачергова сесія міської ради, яка вирішила розібрати залишки пам'ятника. Проти була лише одна депутатка-комуністка Ольга Нікітченко, яка з обуренням залишила засідання. До Сміли негайно приїхав провідник комуністів Черкащини Віктор Роєнко, якому вдалося призупинити демонтаж постаменту. Він заявив, що міська рада прийняла рішення з порушеннями процедури.

Зі свого боку, заступник міського голови Олександер Головченко наголосив на тому, що пам'ятник руйнувався вже не один рік. У ньому давно почали з'являтися тріщини. Про це комуністів повідомляли, але вони не вживали жодних заходів з його реставрації. От він, мовляв, і впав. „Добре, що вночі, – сказав О. Головченко. – У парку постійно гуляють діти, вони могли бути і біля пам'ятника".

28 червня, на День Конституції України, від монумента в смілянському парку не залишилося і сліду. У місті сприйняли цю подію так: пам'ятникам Ленінові – не місце в Україні.

Ноги Сталіна стояли довше, ніж Леніна. (Фото: Олександер Вівчарик)

Пам'ятаймо великий терор і його жертви

Василь Овсієнко

Уранці 2 серпня від Покровської церкви, що на Подолі в Києві, з благословення Владики Української Автокефальної Православної Церкви Володимира Черпака, відбув автобус з 36 паломниками. Їм прослалася далека дорога у 2,000 кілометрів на північ: Санкт-Петербург, Петрозаводськ, Медвежоґорськ, урочище Сандармох, порт Кемь на березі Білого моря, відтак – Соловецькі острови.

Від 2006 року ці експедиції організовує Григорій Куценко – голова Київського товариства політв'язнів і жертв репресій. Як завжди, у її складі – священик і кобзар. Сього року це о. Іван Кузьмин та Віталій Мороз. Також колишні політв'язні та їхні нащадки, дослідники історії політичних репресій, журналісти з кількох міст України. Оплатило автобус, переїзд через море та готелі Міністерство культури України.

Третього серпня паломники відвідали у Санкт-Петербурзі кладовище Левашово, де покояться сотні тисяч жертв комуністичного терору, у тому числі й 507 соловецьких в'язнів.

5 серпня в урочищі Сандармох, що на півдні Карелії, де покоїться близько 9,000 убитих невільників, відбулося жалобне віче і Панахида з участю громадськости кількох країн.

Це тут, в урочищі Сандармох, 27 жовтня, 1, 2, 3 і 4 листопада 1937 року, був розстріляний і „Соловецький етап" – 1,111 в'язнів Соловецької тюрми особливого призначення, серед яких було 290 українців: поет-неокласик Микола Зеров, творець театру „Березіль" Лесь Курбас, драматург Микола Куліш, колишній Міністер освіти Української Народної Республіки Антін Крушельницький та його сини Остап і Богдан, письменники Валеріян Підмогильний, Павло Филипович, Валеріян Поліщук, історики – академік Матвій Яворський та професор Сергій Грушевський, академік-географ Степан Рудницький, професори Володимир Чеховський, Олексій Вангенґейм та багато інших, кого тепер називають цвітом української нації. І не лише української…

Тут, у Сандармосі, 2004 року стараннями українства всього світу, особливо ж Карельського Товариства української культури „Калина", її голови Лариси Скрипникової, відкрито величний пам'ятник – козацький хрест „Убієнним синам України" (автори Микола Малишко та Назар Білик).

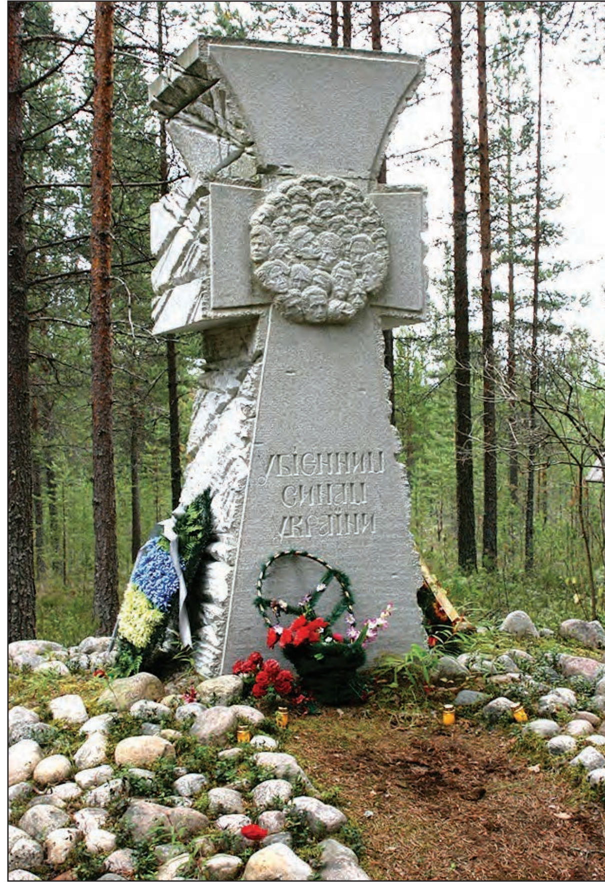
Наші паломники мають намір також відвідати перші шлюзи Біломорсько-Балтійського каналу, що починається тут неподалік. Будівництво його на початку 1930-их років обійшлося в 100 тис. людських життів, у тому числі українців.

Уночі з 5 на 6 серпня експедиція вирушила далі на північ. 7-8 серпня вона взяла участь у Днях пам'яті на Соловецьких островах. На місці розстрілу політв'язнів, біля каменя з написом „Соловецкім узнікам", відслужено Панахиду, відбулося жалобне віче. Паломники відвідали Соловецький кремль, що від 25 травня 1920 року до 2 листопада 1939 року був місцем загибелі сотень тисяч в'язнів, побували у камері, де 25 років просидів останній отаман Січі Запорозької Петро Калнишевський, відбули декілька екскурсій.

Чому саме на 5 серпня, починаючи з 1998 року, з'їжджаються люди в Сандармох? Тому що 5 серпня 1937 року за наказом НКВД СРСР ч. 00447 почала діяти постанова Політбюро Центрального Комітету партії більшовиків від 2 липня 1937 року П 51/94 „Про антирадянські елементи". Розпочалася наймасовіша за всю совєтську епоху „чистка" суспільства від „ворожих елементів", насправді – від найсвідоміших людей. Її теоретично обґрунтував новий нарком НКВД Микола Єжов і зредаґував сам Йосиф Сталін.

На виконання згаданої постанови „чистка" відбулася і в концтаборах. Так, начальник Соловецької тюрми особливого призначення (СТОН) Іван Апетер одержав наказ скласти список на розстріл 1,825 в'язнів. Одна група, 507 в'язнів, була розстріляна під Ленінґрадом 8 грудня 1937 року, 200 (насправді 198) – на Соловках 14 лютого 1938 року. Доля так званого „Соловецького етапу" (1,111 осіб) стала відомою щойно в 1997 році: капітан Матвєєв з помічниками розстріляв увесь склад того етапу 27 жовтня, 1, 2 , 3 і 4 листопада в урочищі Сандармох на півдні Карелії.

1937 рік – це гігантський маштаб репресій, що охопили всі реґіони й усі без винятку верстви суспільства, від найвищого керівництва країни до

Пам'ятник жертвам репресій в урочищі Сандармох.

далеких від політики селян і робітників. Це колосальні фальсифікації звинувачень. Це безпрецедентна пляновість терористичних „спецоперацій": „чистки" не міг уникнути ніхто. За 15 місяців кампанії за політичними звинуваченнями в СССР було заарештовано понад 1.7 млн. осіб. А разом з жертвами депортацій і засудженими так званими „соціяльно шкідливими елементами" кількість репресованих перевищує 2 млн. осіб. Усього під час великого терору до розстрілу з політичних мотивів були приречені 681,692 особи.

„Чистка" тривала понад 15 місяців і була офіційно припинена за постановою політбюра партії 15 листопада 1938 року, хоча репресії тривали й далі.

Її результат – втрата цінности людського життя і свободи, зруйнування громадянського суспільства – громадських і політичних організацій, громад, церков, сімей.

Кількість жертв репресій, депортацій, воєн і голоду в Україні за часи совєтської влади не піддається підрахункові. Це приблизно третина, якщо не половина українського народу. Американський дослідник української траґедії Джеймс Мейс писав, що нинішня Україна – це соціологічно випалена земля. Нинішній період історії України він визначав як „постгеноцидний". На його думку, процесу інтелектуального і морального занепаду українського суспільства та подальшого зросійщення не змогло зупинити навіть проголошення Незалежности.

Усі наші сучасні біди – це наслідки сатанинської селекції, під час якої була фізично знищена найкраща частина українського народу, а решта – деморалізована та розбавлена навезеним аґресивним „матоязичним насєлєніем".

Пам'ятаймо: великий терор стався тому, що ми не відстояли свою незалежність у 1918-1920 роках, а неукраїнський за складом і духом уряд Совєтської України у 1920-1930-их роках здав Україну Москві.

Чи не тим же шляхом веде нас нинішній, чужий за складом і духом, уряд України, який 27 липня під пам'ятником Князеві Володимирові виразно засвідчив свою орієнтацію, ставши під руку Президента Росії Володимира Путіна і Патріярха Московського Кирила, що, за прикладом воєнного комісара Лева Троцького і Адольфа Гітлера, приїхав в Україну на бронепоїзді?

Поможи, Господи, нашим паломникам у дорозі. Молімося разом з ними за упокій душ убієнних синів і дочок України. І за всю Україну.

Харків

Василь Овсієнко – колишній дисидент і багаторічний політв'язень, правозахисник, історик дисидентського руху, учасник паломництва на Соловки 1999-2005 років.

АМЕРИКА І СВІТ

З Румунії – на Дакію

БУКАРЕШТ. – В Румунії розпочався збір підписів за перейменування країни на Дакію. Вже зібрано майже 4,000 підписів румунських громадян, котрі не бажають, щоб їх як-небудь пов'язували з ромами, тобто циганами. В античні часи територію, котру тепер займає Румунія, називали Дакією. „Роми походять з давньої Індії, звідки розселилися по всьому світі", – говориться в петиції з закликом до перейменування Румунії. Ентузіясти цього завдання мають намір зібрати 150 тис. підписів, необхідних для того, аби цю ініціятиву зміг розглядати румунський парлямент. *(„Дзеркало тижня")*

Хто у списку сучасних мислителів?

ЦЮРИХ, Швайцарія. – Спеціялісти відомого Цюрихського аналітичного центру і Масачусетського технологічного інституту у США склали список найвпливовіших сучасних мислителів. До нього увійшли 47 осіб. У першій десятці списку – урбаніст Ричард Флорида, німецький політик Тіло Сарацин, психолог Даніель Канеман, антрополог Дейвид Гебер, психолог Стівен Пінкер, медія-експерт Даґлас Рашкофф, історик НайлФерґюсон, письменик Дейвид Гелернтер, німецький журналіст Франк Ширмахер і німецький математик Франц-Йозеф Радермахер. *(„Кореспондент")*

Поляки вибачилися перед литовцями

ВАРШАВА. – Після скандальних футбольних польсько-литовських змагань в Познані 8 серпня, коли польські фанати розгорнули великий плякат „Литовський хаме, на коліна перед польським паном!", громадськість Познаня на свому інформаційному порталі розмістила цей текст: „Литовці, ми вибачаємося за той плякат! За ним стоїть жменька футбольних хуліганів, а всі мешканці Познаня з цим не згідні". Трохи раніше, коли польські і литовські футболісти змагалися у Вільнюсі, столиці незалежної Литви, польські фанати скандували гасла: „Вільнюс – польський!". „Ми, поляки, тут вдома!" *(„Кореспондент")*

„Добрі" грабіжники

САН-БЕРНАРДІНО, Каліфорнія. – 7 серпня пізно ввечорі злодії проникли у приміщення місцевої благодійної організації – Служби допомоги жертвам сексуального насильства, і викрали звідти всю комп'ютерну техніку. Але вже через дві години повернули усе крадене назад з такою запискою: „Ми не мали уявлення, в кого крадемо. Ось усі ваші речі. Сподіваємося, що ви й надалі будете змінювати життя людей до кращого. Нехай вам у цьому помагає Бог!". *(Кореспондент")*

Новий дім Тутанхамона

ҐИЗА, Єгипет. – В Єгипті почалося спорудження Великого єгипетського музею, котрий буде відкрито у 2015 році і котрий стане головною музейною інституцією, присвяченою давньоєгипетській цивілізації. Він вмістить понад 120 тис. експонатів і всі скарби з гробниці фараона Тутанхамона. Водночас це буде найбільший у світі центр єгиптології. *(„Кореспондент")*

Малярію буде подолано

БЕТЕЗДА, Мериленд. – У місцевому клінічному центрі успішно закінчилися випробування нової вакцини проти малярії, винайденої спеціялістами американської біотехнологічної компанії „Sanaria". Подальші випробування відбуватимуться на Африканському континенті, де малярія є однією з найгостріших проблем у ділянці охорони здоров'я. *(„Дзеркало тижня")*

Монети з Візантії

ТЕЛЬ-АВІВ, Ізраїль. – Спеціялісти з Тель-авівського університету та Ізраїльського управління археології недалеко від Тель-Авіву відкопали скарб з 400 монетами візантійського періоду. Їхній вік – 1,500 років. Також знайдено 200 самаритянських лямпад, давній перстень з написом і декілька золотих жіночих прикрас. Найцікавішим зі знайдених предметів є перстень з віршами з самаритянського П'ятикнижжя і написом: „Адонай – його імя". *(„Газета по-українськи")*

Чужі міти у рідній школі

Через два тижні дзвінок знову покличе дітей до школи, де вчителі вчитимуть їх читати й писати, розповідатимуть їм про Україну. І саме в Україні ці розповіді тепер не будуть правдивими. Діти почують про „вождя світового пролетаріяту", який вогнем і голодом перервав наміри націоналістів відійти від Росії, про „Велику вітчизняну війну", яку розпочали не Німеччина і СРСР у 1939 році нападом на Польщу, а підступний Гітлер лише через два роки, про українських партизанів, котрі насмілилися збройно виступити проти „старшого брата". Після цих лекцій діти понесуть квіти до монумента вождя на столичному Хрещатику. Усе буде, як у часи звитяжного комунізму. Підручники, затверджені Міністерством освіти України, упереджено висвітлюють історичне минуле, а в реґіонах вчителі тенденційно навчають історії.

Міністер освіти Дмитро Табачник намагається зняти з себе відповідальність: „Підручники пишуть автори, а не міністерство. Автори їх змінили, переписали цілий ряд розділів, зокрема щодо Помаранчевої революції. Мені здається, що ці підручники досить об'єктивні".

А хто ж вони, ці „об'єктивні" автори? Міждержавна група українських та російських істориків підготувала методичний посібник для вчителів „Україна і Росія на перехрестях історії", у якому немає ні Богдана Хмельницького, ні Івана Мазепи, ні ОУН та УПА, зате розповідається про культуру того часу, яка „об'єднувала елементи різних цивілізацій", про схожі риси українського і російського суспільств, „конструктивну співпрацю між країнами". Якщо повірити у тезу Д. Табачника про „авторське самовираження", то треба сприйняти й усі більшовицькі репресії проти України, її мови і літератури як вияв „самовираження" окремих сталінських поплічників, а не цілеспрямовану політику комуністичної Москви.

На щастя, тепер в Україні вже немає „одностайного схвалення" вказівок центру. Львівська обласна рада звернулася до районних рад области, а також до обласних рад України з пропозицією у новому навчальному році забезпечити права учнів на вільний доступ до достовірних джерел української історії. Луцька міська рада 26 червня виділила фонди на купівлю шкільних підручників з історії України, в яких Голодомор 1932-1933 років представлений як геноцид, а УПА – як борець за свободу українців. Всеукраїнське об'єднання „Свобода" закликало бойкотувати нові підручники з історії України, у яких немає розповіді про боротьбу за незалежну державу. Можна навести ряд таких прикладів.

Українські діти в США завдяки турботам Шкільної ради Українського Конґресового Комітету Америки захищені від поширення у навчанні комуністичних мітів, але це не знімає з громади моральної відповідальности за патріотичне виховання дітей в Україні. Найдоступніший для кожного шлях – поділитися з ними підручниками та іншими книгами, з яких можна дізнатися правду про боротьбу українського народу за незалежність. „Реґіонали" разом з Д. Табачником намагаються виховати нові покоління манкуртів. Мусимо перешкодити їм!

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 — **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 — **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Це стало можливим у серпні 1943-го...

(До 70-річчя ІІІ Надзвичайного Великого Збору ОУН)

Олександер Панченко

Ще до часу проведення Третього Надзвичайного Великого Збору (НВЗ) ОУН у серпні 1943 року в самій організації (ОУН-р) відбулися серйозні зміни устроєвого і персонального порядку. Після арешту й ув'язнення німцями Степана Бандери і Ярослава Стецька Провід ОУН в Україні перебрав другий заступник С. Бандери в чині діючого Провідника Микола Лебедь. Очолений ним Провід був фактичним організатором протинімецької боротьби впродовж перших двох років німецької окупації України.

Керівництво цією боротьбою вимагало ясного визначення політичних позицій у пляні протинімецької боротьби, розбудови підпільної мережі ОУН, її розширення за рахунок наддніпрянських теренів, розгортання широкої інформаційно-пропаґандивної акції.

Згідно з традицією націоналістичного руху, раніше позиція Провідника в системі ОУН була вирішальною. Проте у двох попередніх устроях ОУН (1929 і 1939 років) були істотні відмінності у визначенні позицій і компетенції голови Проводу, зокрема у його взаєминах з членами Проводу.

На підставі першого устрою, обраний тоді Голова ПУН полковник Євген Коновалець входив до складу Проводу й обирався Великим Збором. Натомість, згідно з пізнішим устроєм ОУН, схваленим на Другому (римському) зборі, голова ПУН полковник Андрій Мельник мав майже абсолютну владу, включно з „законодавчою" між сесіями великих зборів, за свою діяльність він відповідав тільки „перед Богом, нацією і власним сумлінням", а як „керманич і репрезентант визвольних змагань української нації" був „її вождем", Провід був лише його „дорадчим і виконавчим органом". В іншому відламі ОУН голова Революційного Проводу С. Бандера таких широких повновластей не мав.

На засіданні Проводу ОУН(б) у Золочівському районі Львівської области 11-13 травня 1943 року було ухвалено запровадити колеґіяльний принцип керівництва шляхом заміни посади діючого Провідника, яким був від вересня 1941 року М. Лебедь, тричленним Бюро Проводу ОУН. Це Бюро очолив Роман Шухевич.

Третій Надзвичайний Збір ОУН відбувся 21-25 серпня 1943 року в Бережанському районі Тернопільської области, в умовах суворої конспірації на окупованій німцями українській території. Делеґатами Збору були люди, які знали один одного по тривалій підпільній праці в ОУН, спочатку проти польських, а згодом і проти німецьких наїзників.

Програмові постанови ІІІ НВЗ ОУН стали здобутком української політичної теорії і практики останніх воєнних років, конкретним оформленням майбутньої української держави.

В постановах цього знаменитого Збору визначено елементи політичної демократії; замість того, щоб джерелом сили поставити примус як такий, учасники Збору засаднично поставили авторитет всенародно обраної державної влади. Конкретним ствердженням політичної демократії були гасла про свободу друку, слова, переконань, віри і світогляду, політичних організацій, йшлося також „про рівність усіх громадян України незалежно від їх національности в державних і громадських правах", „за вільну українську за формою і змістом культуру, за героїчну духовність, високу мораль та громадську відповідальність".

Коли в постановах Другого (краківського) Збору ОУН(р) йшлося лише про „рівність всіх українців у правах і обов'язках супроти нації і держави", то Третій НВЗ ОУН у 1943 році проголошував повне право національних меншостей плекати свою власну національну культуру. „…Постанови цього переломового Збору, з одного боку, реабілітували націоналістичний рух від тоталітарних впливів, з іншого боку, цей Збір власною самобутньою національно-визвольною динамікою знов оживив відроджену дійову силу справжнього проґресу на шляху до всеукраїнських державницьких цілей й водночас до гуманно-вселюдських ідеалів. З аспекту розвитку української політичної думки революційно-підпільні документи й публіцистика цього часу з історичної віддалі заслуговують на широку аналізу в різних відношеннях…", – зазначала пізніше учасниця Збору Дарія Ребет.

Єдиними шляхом досягнення цілей визволення українського народу та здобуття власної національної держави ІІІ НВЗ розглядав „революційну боротьбу українського народу і всіх інших поневолених народів проти імперіялізмів Берліну й Москви, яка приспішить поразку обох імперіялізмів та через національні революції поневолених народів доведе до відбудови національних держав…".

Історія з відстані 70 років вже спроможна оцінити, чому саме переломовим був ІІІ НВЗ ОУН, і чим переважив гуманно-демократичний націоналізм. Головна зміна полягала в тому, що ОУН відмовилася від партійної монополії. Вона не тільки програмово, але й організаційно підготувала ґрунт для постання Української Головної Визвольної Ради (УГВР), цього надпартійного керівництва революційною боротьбою. В історії націоналістичних конференцій ІІІ НВЗ ОУН був єдиним такого маштабу націоналістичним форумом, який відбувся не на чужині, а на Рідних Землях, під впливом безпосередньої краєвої дійсности. Виглядало, що якраз цей момент запевнив йому таку, але не іншу історичну функцію і відповідно вплинув на його зміст, який характеризувався належним збалансуванням елементів національно-політичного і соціяльно-економічного порядку – так що можна говорити про вдале поєднання політичної і соціяльної демократії.

„…ІІІ НВЗ визначається ще однією, надзвичайно важливою приманністю, а саме: концепційно він маркує новий етап у розвитку української революції, яка з селянської стає робітничо-селянською", – писав про цю історичну подію відомий український політолог Анатоль Камінський.

Олександер Панченко – доктор права, адвокат, Лохвиця, Полтавська область.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Поезії Є. Маланюка на святі не почули

Коли уже 12-ий раз в місті вручали обласну літературну нагороду імені Євгена Маланюка, церемонія відбувалося фактично без його поезії. Хоча йдеться не лише про поезію, а й про його публіцистичні та філософські твори, де багато що – про нас, сучасників. Ще перший лавреат цієї нагороди, св. п. проф. Леонід Куценко не раз закликав видати в Україні масовим тиражем статтю Є. Маланюка „Малоросійство". Досі не спромоглися.

Сама процедура вручення нагороди задумувалася як захід, де повнокровно звучатиме поезія нашого видатного земляка, витатиме бунтівний дух його творів. Нічого цього й близько не було. Відчувається, що автори сценарію імпрези не брали до рук збірки Є. Маланюка, не перейнялися його вогнистим словом. Спів юної бандуристки Єлизавети Куби був чудовим, але він звучав би ще зворушливіше у поєднанні з поезією знаменитого автора.

Голова обласної ради Микола Ковальчук пообіцяв, що наступного року, коли область відзначатиме своє 75-річчя, буде видано збірка творів лавреатів нагороди ім. Є. Маланюка. Добре було б, аби нарешті здійснилося й побажання проф. Л. Куценка. Але навряд чи так буде, бо нинішня влада, декларуючи всебічну турботу про письменників, направді дуже мало робить для того, аби виходили їхні книги. Про це з гіркотою говорив голова обласної організації спілки оисьменників Василь Бондар.

Згідно з положенням про нагороду, лавреати мають виступити з промовами, які опубліковує обласна газета „Народне слово". Цього року вперше на врученні не було нікого з редакції цієї газети.

Світлана Орел,
Кіровоград

Про пам'ятник Іванові Сіркові в Мерефі

Мешканці міста Мерефи стривожені наміром влади перенести з центральної площі пам'ятник кошовому отаманові Іванові Сіркові, який 400 років тому без жодної поразки здобув у боротьбі з турками і кримськими татарами 55 перемог. У 1978 році з ініціативи Костя Романова група небайдужих жителів міста розпочала збір матеріялів про І. Сірка. Тоді ж уперше порушили питання про відкриття пам'ятника. Пожертв вистачило на виготовлення чавунної скульптури І. Сірка й доставлення її у рідне місто. Це точна копія погруддя, виконаного нікопільським скульптором Валентином Шкондою для могили кошового у селі Капулівці, Дніпропетровської области.

Але в 1980-ті роки влада й чути не хотіла про вшанування І. Сірка. Скульптура понад 10 літ зберігалася на обійсті К. Романова у дров'ярні. Коли у справу втрутилися голова Українського фонду культури Борис Олійник та академік Петро Тронько, крига нібито скресла. У травні 1988 року було прийнято рішення про встановлення у Мерефі пам'ятного знака.

Минуло ще п'ять років. Лише 30 травня 1993 року пам'ятник урочисто відкрили.

І ось тепер пам'ятник буде перенесено. Голова громадського об'єднання „Наш дім – Мерефа" Тетяна Селезньова публічно заявила про незгоду.

Побувавши у своїй рідній Мерефі 13 травня, я переконався, що більшість земляків виступають проти такого наміру. Секретар міської ради Тетяна Дерченко розповіла про пляни реконструкції центральної частини міста, якому бракує залі для урочистостей і концертів. Її мають збудувати на місці, де нині стоїть пам'ятник. А сам пам'ятник плянується встановити в іншому місці. Як бачимо, рішення про перенесення пам'ятника нібито вмотивоване. Жаль, що міська рада не інформувала про свої пляни городян і дала підставу для протестів.

Сергій Горицвіт біля погруддя Івана Сірка у Мерефі.

Сергій Горицвіт,
Мерефа, Харківська область

ЗУАДК допоміг нам

Щиро Вам вдячні за те, що переслали нашого листа з проханням про допомогу до Злученого Українського Американського Допомогового Комітету, який надав нам допомогу через свою представницю у Києві Віру Пронько. Вона прислала нам 100 дол. Дякуємо і зичимо редакції успіхів на творчій ниві!

Галина Коротич,
селище Шишаки,
Полтавська область

Два листи про одну виставу

В репортажі „Маленька п'єса про велику зраду" („Свобода", 19 липня) Програма Східньо- та Центрально-европейських студій при Ла Саль-університеті доводить, що виставою п'єси Олександра Ірванця в театрі „Walnut Theater" 6-8 червня, „вперше українська драма загостила на сцені філядельфійського театру".

Після Другої світової війни на філядельфіських сценах Богдан Паздрій, Євдокія Дичківна, Володимир Шашаровський, врешті Володимир Блавацький виступали в українських драмах. Наприкінці 1960-их років ню-йоркський „Новий театр" Володимира Лисняка ставив „Камінного господаря" Лесі Українки у Філядельфії. Не сумніваюсь, що п'єси у Філядельфії ставили і представники нашої „другої хвилі" після Першої світової війни.

То хіба сцена в Горожанському домі на Франклін-стріт, або в українському клюбі на Бравнстріт це не „філядельфійські театри"?

В історії української драми перший постійний театр в Галичині був збудований в Коломиї, але українські театральні колективи їздили по селах і містечках з своїми п'єсами і ставили їх по стодолах. Іноді, як колись писав Еко, „пані їмосць позичала ансамблеві капу, собі була куртина, а син пароха гордо ту капу відкривав і народ втішався українським театром". Щойно за німців В. Блавацький дістав Театр опери й балету у Львові.

Взагалі, як кажуть старі ґазетярі, такі слова як „вперше", „перший" і „перша" дуже небезпечні в журналістиці. Вони вибухові і краще їх уникати.

Ростислав Хомяк,
Вашінґтон

Можливо, не всі, хто читав статтю „Маленька п'єса про велику зраду" („Свобода, 19 липня), і навіть не всі присутні на цій виставі у Філядельфії 6, 7 і 8 червня усвідомлюють собі важливість і безпрецедентність цієї події.

Драма сучасного українського письменника Олександра Ірванця поставлена в будинку одного з найстарших (і до сьогодні діючих) професійних театрів Америки, поставлена на високому професійному рівні і повторена тричі. П'єса О. Ірванця для однієї акторки написана на українському матеріялі, але вона має універсальний характер і може промовляти до різнонаціональної авдиторії. Вона вартує того, щоб нею поцікавилися професійні і напівпрофесійні, зокрема університетські театри англомовного світу.

Успіху цього, одначе, не було б, якби ще 2004 року не появився в інтернетному журналі „Ukrainian Literature: a Journal of Translations" англомовний переклад п'єси О. Ірванця, що його підготували Тарас Кознарський і Марта Базюк.

Цей англомовний журнал перекладів, започаткований Науковим Товариством ім. Шевченка, виходить під редакцією професора Торонтського університету Максима Тарнавського і має вже три товсті випуски (2004, 2007, 2011). Видання пропонує читачам оповідання і романи сучасних українських письменників Валерія Шевчука, Тараса Прохаська, Сергія Жадана. Воно доступне безкоштовно на інтернеті англомовним читачам цілого світу. Його можна знайти за адресою: www.UkrainianLiterature.org.

Марта Тарнавська,
Філядельфія

Народження молодіжної симфонічної оркестри

28 червня у привітній залі обласної філармонії відбулася неабияка подія. В Україні народжувалася нова Українська національна молодіжна симфонічна оркестра. Слово перед основною частиною концерту виголосив Заслужений діяч мистецтв України Лев Закопець. Він розповів історію цього проєкту і побажав йому розпочати свій зірковий шлях. Доля звела у Львові причетних до цієї щасливої події осіб та, найперше, знаного своїми виступами мистця, австрійського композитора й диригента Матіяса-Ґеорґа Кендлінґера. Концерт розпочався фантастичною увертюрою Вольфґанґа-Амадея Моцарта до опери „Весілля Фіґаро".

Кінцевому відбору до оркестри передували академії у Львівській спеціялізованій музичній школі ім. Соломії Крушельницької при Львівській національній музичній академії ім. Миколи Лисенка, які зібрали з усіх куточків України молодих творців сучасної симфонічної музики. Наймолодшій скрипальці серед 24 виконавців у групі скрипкових інструментів було тільки 14 років, а найстаршому у складі оркестру з групи щипкових – 27 літ. Усього ж на сцені під час концерту виступило понад 50 музикантів.

Усі хвилювання – позаду. Нарешті звучить у повну красу симфонія ч. 5 Петра Чайковського. Самого композитора, як ми знаємо, пов'язує з Україною його походження із знаного козацького роду Чайок. Може, саме від того походять буремність, гострота відчуття та сприймання життєвих примх та негараздів, безмежно проникливий ліризм його творів. Та от надхненне виконання симфонії закінчено. На уклін публіці, що, стоячи, вітала оплесками цю подію, вийшли усі, що готували виконавців. Окреме схвальне привітання диригент віртуально надіслав провідним виконавцям усіх інструментальних груп.

Михал Влад,
Львів

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Відкрили новий відділ кредитівки

Левко Хмельковський

ПЕРТ-АМБОЙ, Ню-Джерзі. – Новий відділ Української Національної Федеральної Кредитової Спілки урочисто відкрито 4 серпня в центральній частині міста. Будівля нового відділу була зведена у 1910 році серед міста для пожежної частини, потім у ній містилася забезпеченева компанія, а тепер – українська кредитівка. Після великих опоряджувальних робіт будівля невпізнанно змінилася.

Українська Православна Федеральна Кредитова Спілка була заснована у 1965 році в Ню-Йорку. Першими членами кредитівки було 50 осіб, а тепер у ній понад 7,000 членів. Кредитівка має, крім головного бюра в Українському народному домі Ню-Йорку, свої відділи в Брукліні, Савт Бавнд-Бруку, Картереті. Змінилася й назва кредитівки.

Кредитівка працює стабільно, постійно зростає. У 2012 році її активи сягнули 145 млн. дол. проти 136.3 млн. дол. у попередньому році. Чистий прибуток за 2012 рік становив 213 тис. дол. Він міг би бути більшим на 116.7 тис. дол., але цю суму треба було внести на програму стабілізації кредитівок і у страховий фонд Національної спілки. Також понад 49 тис. дол. було передано на потреби українських церков, установ та організацій з метою розвитку освітніх і культурних програм.

Кредитівка тісно співпрацює з молодіжними організаціями – Пластом і Спілкою Української Молоді, з Українським Конґресовим Комітетом Америки, Організацією оборони чотирьох свобод України, дипломатичними представництвами України в США. Водночас кредитівка здійснює заходи щодо зменшення витрат на власне утримання, удосконалення операційних та інформативних технологій.

На відкриття прибули численні працівники цієї кредитової кооперативи та інших фінансових організацій, священики, журналісти, представники громадськости. Господарювала на святі головний управитель Наталя Пачашинська, провідником церемонії був головний фінансовий управитель кредитівки Зенон Галькович.

З вітанням до учасників свята звернувся голова дирекції Степан Качурак. Промовляла посадник міста Вільда Дієз, яка відзначила важливу ролю української громади в житті міської спільноти і побажала успіху на новому місці відділові кредитівки, який очолює Олексій Будакевич. У святі брали участь також інші керівники служб міста.

С. Качурак і В. Дієз розрізали синьожовту стрічку і усі увійшли в приміщення кредитівки. На свято прибули священики – оо. Юрій Сівко, Василь Владика, Роман Свердан, о. диякон Павло Макар, які після молитви освятили приміщення.

Усі учасники урочистої події були запрошені на другий поверх до великої залі, де за щедрим частуванням було продовжено свято. Вітання виголосили один з фундаторів кредитівки, а тепер голова Контрольної комісії Всеволод Саленко, віце-президент Української Американської Федеральної Кредитової Спілки „Самопоміч" Ярослав Завійський.

Учасники церемонії перед фасадом відділу кредитівки. Промовляє Степан Качурак. (Фото: Левко Хмельковський)

Відбувся випуск у Школі українознавства

о. Євген Небесняк

МАНЧЕСТЕР, Великобританія. – „Остання лінійка", тотожна з закриттям навчального року, відбулася 13 липня в Школі українознавства ім. Тараса Шевченка. До парафіяльної церкви Успення Пресвятої Богородиці прийшли 85 школярів з батьками. Літургію відслужили парох о. Володимир Сампара і о. д-р Євген Небесняк – адміністратор парафій Болтону та дочірних місійних станиць Блакбурн, Лій, Стокпорт, Бері та Аштон. Опісля всі перейшли до Українського культурного центру відділення Союзу Українців у Великобританії в Манчестері.

Після слова директорки школи Марії Савдик кожна учителька врочисто вручила своїм школярам свідоцтва. Особливо очікуваним було вручення свідоцтв випускникам, бо ті атестати мали печатки Українського Католицького Університету в Львові. Після довгих старань голови Спілки українських вчителів у Великобританії Ґені Мандзій УКУ визнав і схвалив високий рівень випускних іспитів в усіх школах українознавства Великобританії. Нові свідоцтва мають високий престиж в англійському шкільному середовищі.

Два роки тому УКУ погодився видавати спільне свідоцтво за умови, що на іспитах буде представник університету. Такою довіреною особою був о. д-р Є. Небесняк. Випускники Марта Долчук, Максим Тишкул, Михайло Тишкул, Софія Тимчишин, Христина Тимчишин (Стефан Смачило був відсутній, бо поїхав до Шотляндії на олімпіяду Фундації Князя Пилипа з Англії) вишикувались, щоб отримати випускні свідоцтва. Вони склали випускні іспити з української мови, історії, географії й літератури.

Ґ. Мандзій привітала випускників і вручила їм випускні свідоцтва. М. Савдик вручила подарунки від школи і батьківського комітету, а о. д-р Є. Небесняк подарував їм освячені ікони.

Перед завершенням „останньої лінійки" о. Є. Небесняк пригадав, як навчався в Школі Українознавства ім. Т. Шевченка в Манчестері.

Випускник М. Тишкул повів залою наймолодшу ученицю Галину Клейтон з дзвіночком, який в Україні називають також „останнім дзвінком".

Випускники Школи українознавства ім. Тараса Шевченка в Манчестері з директором школи Марією Савдик.

ПЛАСТ

Крайова Пластова Старшина оголошує, що

XXXI Крайовий Пластовий З'їзд в США

відбудеться 19-20 жовтня 2013 року

на оселі Українського Народного Союзу „Союзівка" в Кергонксоні, Н.Й.

Реєстраційні матеріяли будуть вислані всім станицям, групам і куреням, а також будуть доступні на пластові мережі США www.plastusa.org 1-го вересня 2013 року.

DNIPRO LLC.

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

•Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
• Грошові перекази у всі країни світу • Українські та европейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
•Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA, PA
645 W. 1st Ave.	565 Clifton Ave	1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (908) 241-2190	Tel.: (973) 916-1543	Tel.: (215) 969-4986
(888) 336-4776		(215) 728-6040

Меморіальний Концерт для вшанування нашого колишнього президента

Ярослава Криштальського

відбудеться

в суботу, 5 жовтня 2013 року, о год. 8:00 веч.

Участь візьмуть:
Соломія Івахів, скрипка • Олег Касків, скрипка
Емилі-Ен Джендрон, скрипка • Борис Девятов, альт
Майкл Гас, віолончель • Раєн Кам, контрабас
Микола Сук, фортепіяно

Опісля концерту - перекуска

Пожертви в пам'ять Ярослава Криштальського будуть призначені на Prystay Music Fund, який підтримує та поширює українську камерну музику.

Вступ вільний, кількість місць обмежена.
Резервації приймаємо до 25 вересня 2013 року
mail@ukrainianinstitute.org, тел. 212-288-8660

Ukrainian Institute of America, 2 E 79th Street, New York, NY 10075

Це найкраще місце для збереження ваших ощадностей!

Інтернет: **www.sumafcu.org**

Настало літо! Не пропустіть! Ще не запізно інвестувати у нерухомість!

Ціни на нерухомість поки-що низькі. І наші відсотки також! Криза минає. Купуйте нерухомість тепер, бо коли ціни зростуть, заробите на різниці!

При 20% першому внеску
(Для вперше купуючих житло перший внесок становить 10%):

Незмінні ставки: на 10 років – **3.00%**; 15 років – **3.25%**; 30 років – **4.00%**

Плаваючі ставки: на 30 років з періодом 3 роки – **2.50%**; 5 років – **2.75%**; 7 років – **3.25%**

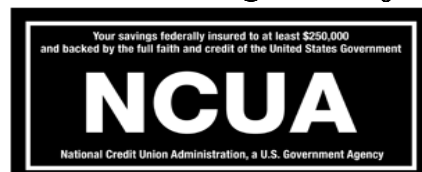
Головне Бюро
125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA
E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі
301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936
E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінґ Валі
16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335
E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді
39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246
E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен
555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677
E-mail: newhaven@sumafcu.org

НОВИНИ НАУКИ

Діти, яким знайоме надхнення

МЮНХЕН, Німеччина. – 10 липня в приміщенні Українського Вільного Університету цікаву доповідь „Природа таланту, надхнення. Художні образи в картинах учнів мистецької школи" прочитала гість з України Оксана Бойко – д-р філософії, керівник приватної мистецької школи „Око" (місто Кременчук, Полтавської области).

Характеризуючи джерела творчого надхнення, природу таланту і здібність дітей до творчої діяльности, доповідач особливу увагу приділила ролі внутрішніх та зовнішніх чинників, які дозволяють розвивати здібності та щоденно вдосконалювати мистецькі навики.

Зокрема д-р О. Бойко розповіла про творчу діяльність учнів школи „Око", наголошуючи на тому, що образи, втілені на полотні, є результатом не лише таланту, але й постійного і цілеспрямованого удосконалення майстерности.

Д-р Оксана Бойко під час доповіді в УВУ.

Твори школярів, якими доповідач ілюструвала свою розповідь, викликали велике зацікавлення у присутніх глибиною та оригінальністю дитячого світосприймання.

Наша мова – вчора, нині і завтра

МЮНХЕН, Німеччина. – 17 липня в приміщенні Українського Вільного Університету відбулася доповідь проф. Міхаеля Мозера, знаного у світі мовознавця, славіста та україніста, декана філософського факультету УВУ, професора славістики Віденського університету й Католицького університету в Будапешті й Пілішбачі (Угорщина), дійсного члена Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, лавреата кількох престижних наукових нагород. Він – автор понад 250 наукових статтей і низки монографій, серед яких найбільший резонанс отримали „Причинки до історії української мови" (перше видання: Харків, 2008; друге видання: Харків, 2009, третє видання: Вінниця, 2011).

У ґрунтовній доповіді-дослідженні „Українська мова вчора і сьогодні: 150 років після Валуєвського циркуляру" проф. М. Мозер на основі багатого фактологічного матеріялу розкрив причини і суть Валуєвського циркуляру, а також глибоко й точно охарактеризував сучасну мовну ситуацію в Україні. Відтак учений відповів на численні запитання присутніх.

У рамках доповіді відбулася також презентація нової монографії М. Мозера, яка щойно (декілька днів тому) побачила світ англійською мовою, – „Languages Policy and the Discourse on Languages in Ukraine under President Viktor Yanukovych (25 February 2010 – 28 October 2012)" – (Мовна політика і мовний дискурс в Україні під Президентом Віктором Януковичем), що є фундаментальним дослідженням політики режиму В. Януковича, спрямованого проти української мови.

І ще одна своєрідна презентація відбулася на цьому вечорі – українські народні пісні у прекрасному виконанні маґістрантки УВУ Анни Макогон.

Через літературу – до пізнання життя

МЮНХЕН, Німеччина. – 24 липня в приміщенні Українського Вільного Університету (УВУ) відбулася презентація монографії члена-кореспондента Національної Академії Наук України, декана факультету україністики УВУ Тамари Гундорової „Транзитна культура. Симптоми постколоніяльної травми". Дослідження побачило світ цього року у київському видавництві „Ґрані-Тт".

Під час презентації монографії авторка, відомий український теоретик літератури, заторкнула головні явища в сучасній українській літературі і її постколоніяльні аспекти, докладніше зупинившись на питанні про „транзитну культуру". На думку Т. Гундорової, „транзитна культура – це постійно відновлюваний діялог між „я" і довколишнім світом, тілом і оточенням, свідомістю і буттям, минулим і сучасним.

Загалом ця книга – спроба визначити „травматичні місця" української культури початку XXI ст. Зокрема у книзі аналізуються твори Оксани Забужко, Юрія Андруховича, Ліни Костенко, Євгенії Кононенко, Сергія Жадана, Сашка Ушкалова, Івана Драча, Світлани Йовенко, Ірени Карпи, Михайла Бриниха та інших.

УВУ має стратегічний плян розвитку

МЮНХЕН, Німеччина. – 6 липня в Українському Вільному Університеті (УВУ) відбулися річні загальні збори Професорської колеґії й рад факультетів УВУ, на яких, після заслухання звіту ректора проф. Ярослави Мельник, деканів факультетів, канцлера і завідувача бібліотеки, було обговорено ряд важливих питань, що торкаються як стратегічного пляну розвитку УВУ, так і окремих питань, пов'язаних з актуальною діяльністю університету (правила студій, наукові й видавничі проєкти, зокрема співробітництво УВУ з академічними інституціями в Україні, країнах Евросоюзу й Північної Америки, відзначення 200-ліття від дня народження Тараса Шевченка).

Члени Професорської колеґії і рад факультетів УВУ, висловивши ряд конструктивних пропозицій стосовно різних аспектів діяльности університету, підкреслили, що зацікавлення університетом росте, він динамічно розвивається й успішно продовжує свою навчальну, дослідницьку й видавничу діяльність.

На зборах факультетських рад було обрано деканів на період з 1 жовтня 2013 року до 30 вересня 2015 року.

Член-кореспондент Національної Академії Наук України проф. Тамара Гундорова вдруге поспіль обрана деканом факультету україністики, проф. д-р Марія Пришляк, політичний історик і спеціяліст з навчальних систем, переобрана деканом факультету державних і економічних наук, філософський факультет очолив проф. д-р Марк фон Гаґен, професор Університету Арізони, США, колишній голова Міжнародної асоціяції україністів.

На зборах Професорської колеґії і факультетських рад був також присутній голова Фундації Українського Вільного Університету в Ню-Йорку д-р Аскольд Лозинський.

Прес-служба УВУ

КІУС презентує українознавчий журнал

ЕДМОНТОН, Альберта. – З 2014 року Канадський Інститут Українських Студій (КІУС) пускає у світ нове наукове видання в електронному форматі – „Схід-Захід: журнал українознавчих студій". Він став результатом „творчого шлюбу" двох інших наукових видань, котрі фінансував КІУС – „Схід-Захід", що видавався Східнім інститутом українознавства в Харкові з 1998 року, та „Журналу українознавчих студій", що від 1976 року був виданням КІУС.

Головним редактором нового видання призначений д-р Олег Ільницький, професор відділу сучасних мов і культурологічних студій Альбертського університету. Він є автором численних студій з українського модернізму та культурних процесів у Російській імперії, фахівцем з гуманітарних комп'ютерних технологій та їхнього використання в українських студіях; упродовж багатьох років д-р О. Ільницький обіймав посаду редактора наукового англомовного журналу „Canadian Slavonic Papers".

„Мої колеґи з КІУС довірили мені важливе завдання започаткування електронного наукового журналу, присвяченого українським студіям у міждисциплінарному й міжнародному контекстах", – так відгукнувся д-р О. Ільницький на це своє нове призначення.

Нове видання має стати форумом для науковців, які представляють різні гуманітарні та соціяльні науки. Журнал не матиме відкритого доступу, але буде недорогим для користувачів в інтернеті та на мобільних пристроях. За останнє десятиріччя видання наукових праць поступово переходило в інтернет – з огляду на нижчі затрати та зручність. І хоча такий перехід для деяких користувачів виглядає контроверсійним, навіть болісним, не може бути сумніву, що в добу цифрових технологій наука мусить мати належне представництво в інтернеті.

„Схід-Захід: журнал українознавчих студій" має стати у великій мірі сучаснішим і доступнішим для читачів. Базуючись на ресурсах КІУС й підтримці науковців Альбертського університету, нове видання розширюватиме зв'язки з міжнародною громадою науковців. Найближчим часом буде зформовано склади редакційної колеґії, редакційної ради та редакційного комітету, які забезпечуватимуть підготування та поширення журналу. Він буде електронним періодичним рецензійним виданням, який публікуватиме оригінальні дослідницькі статті, огляди й рецензії, а також матеріяли, підготовлені за допомогою веб-технологій та мультимедійних засобів (наприклад, авдіо та візуальні матеріяли).

Головний редактор нового наукового видання „Схід-Захід: журнал українознавчих студій" д-р Олег Ільницький.

Окрім реґулярних, будуть видаватися тематичні випуски, підготовлені запрошеними редакторами. Журнал стане відкритим форумом для наукових дебатів та обмінів думками.

Пріоритет у новому журналі матимуть такі теми: ранньомодерний, модерний та сучасний періоди; культурна географія й геополітика; імперії, реґіони, кордони й прикордоння; домінантні й підпорядковані культури; колективні ідентичності, багатокультурність, націоналізм; соціокультурні основи модернізації; українські гуманітарні й суспільні науки в порівняльній та міждисциплінарній перспективі.

„Я великий ентузіяст нового проєкту. На даному етапі ми вирішуємо низку організаційних, технічних і фінансових питань. Я з оптимізмом дивлюся у майбутнє, коли на початку 2014 року ми зможемо представити результат, вартий авторитету КІУС, й який великою мірою прислужиться науковій та академічній спільнотам як на Сході, так і на Заході", – новий редактор нового журналу „Схід-Захід: журнал українознавчих студій" д-р О. Ільницький.

КІУС

МИСТЕЦТВО

У Дзензелівці звучала клясична музика

Олександер Костирко

ДЗЕНЗЕЛІВКА, Черкаська область. – Уже чотири роки поспіль в селі відбувається унікальний всеукраїнський фестиваль „Дзензелівські вечори клясичної музики“. Молоді музиканти, які його започаткували, продовжили традицію, засновану 100 років тому композитором Порфирієм Демуцьким. Ініціяторами першого концерту клясичної музики стали студенти Національної музичної академії України ім. Петра Чайковського Павло Лисий та Орест Смовж.

Відтоді щоліта клясичну музику виконують молоді професійні музиканти з різних куточків України. У 2011 році на двох концертах української та закордонної музики виступили вже четверо учасників. Починаючи з 2012 року, поряд з програмою композиторів-клясиків, музиканти виконують яскраві зразки фольклорної спадщини України – романси, оперні арії, народні та авторські пісні. Звучать скрипки, флейти, клярнети, бандури, фортепіяна та співи.

У залі сільського краєзнавчого музею (директор Юрій Дудник), у 1907-1911 роках відбувалися репетиції шкільного хору, яким керував П. Демуцький. Він створив славнозвісний Охматівський народний хор, а на запрошення Дзензелівської вищої школи кооперації давав лекції музики в цьому селі. Частина виступів на фестивалі відбувається також просто неба, особливо заключні концерти.

В сільському музеї виступає дзензелівський хор „Родина“. (Фото: Олександер Костирко)

24-27 липня в Дзензелівку знову завітали на IV Всеукраїнський фестиваль скрипаль О. Смовж, флейтист Ігор Єрмак, клярнетист Дмитро Пашинський, піяністи П. Лисий, Дмитро Чоні, Альона Декуша, композитор Марина Фрідман, співачка Анастасія Друзюк, бандурист-співак Денис Сагіров, ґітарист-співак Сергій Василюк. В заключному концерті брали участь артисти Черкаського музично-драматичного театру ім. Тараса Шевченка Наталія Мамалига та Юрко Прокопчук.

Обласна влада досі не сприяла в проведенні фестивалю, свята проводились завдяки ентузіязмові організаторів.

Відновлено горельєф Петра Скарги

Михайло Петрів

КОЛОМИЯ, Івано-Франківська область. – 31 липня на фасаді костелу св. Ігнатія Лойоли Римсько-Католицької Церкви було відкрито та освячено горельєф визначного теолога Петра Скарги (1536-1612).

Меморіяльна таблиця з горельєфом Петра Скарги.

Меморіяльна таблиця з горельєфом була відкрита 20 жовтня 1912 року з нагоди 300-річчя смерти вченого, однак, в радянський час горельєф безслідно зник. Уже в наш час скульптор Валерій Дідорак виготовив його заново. На таблиці збережено тріщини, які свідчать, що історія пам’ятає тих, хто нищив пам’ятки культури.

Ініціятором відновлення горельєфу став краєзнавець Василь Нагірний. Його підтримали громадські діячі Мирослав Ясінський, Василь Андрушко, Роман Кочержук, Мирослав Петрук, Сергій Проскурняк та Михайло Петрів заради збереження історичної пам’яті та побудови моделі співіснування поляків та українців у сучасному світі на засадах добросусідства й терпимости до минулого, сучасного та майбутнього обох держав.

З нагоди відкриття горельєфу культурологічний проєкт „Наше місто“ випустив ювілейну листівку, яка є уже 30-ою в серії листівок „Коломия – наше місто“ (оформлення листівки – Юлія Венц, історична довідка – В. Нагірний).

Костел св. Ігнатія Лойоли збудовано 31 жовтня 1897 року за проєктом архітектора Діонізія Кшичковського. Після Другої світової війни костел використовувався як меблевий склад. У 1990 році храм повернули громаді. У 1999-2006 роках відновлено фрески під керівництвом Юзефа Стецінського за участю коломийських та польських майстрів.

Михайло Петрів – засновник культурологічного проєкту „Наше місто“, адвокат.

Відбувся XI...

(Закінчення зі стор. 1)

ім’я волі рідного краю. Багато з вас в лавах ОУН змагалися за краще майбутнє рідного народу, високо підносячи революційний стяг з гаслом „Воля народам! Воля людині!“. Цей стяг ви незаплямованим передали в руки нащадків. Нинішнє молоде покоління покликане довершити переможно вашу боротьбу, маючи перед сумлінням ваш чин, здійснюючи ваш наказ, відчуваючи глибину відповідальности за долю України тепер і в майбутньому“.

Виступаючі делеґати закликали до порозуміння та єдности у збереженні української державности, відстоюванні української мови, культури і духовности в нинішній нелегкий час, коли шаленими темпами відновлюється тоталітаризм і диктатура, порушуються права і свобода громадян України. Делеґати гостро критикували нехтування та іґнорування владою соціяльних та матеріяльних прав політичних в’язнів і репресованих, які передбачені законом, тоді як колишні працівники репресивних органів користуються пільгами нарівні з фронтовиками.

Голова Волинського обласного товариства політичних в’язнів і репресованих Віктор Федорук зачитав звернення до керівників держави про однобоке висвітлення волинських подій під час Другої світової війни.

Заступник голови Львівського обласного товариства політичних в’язнів і репресованих Орест Хомик зачитала звернення до Президента України Віктора Януковича, голови Верховної Ради України Володимира Рибака та Прем’єр-міністра Миколи Азарова про підготування нового закону „Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні“.

Делеґати збору обрали нове керівництво. Головою Всеукраїнського товариства політичних в’язнів і репресованих вдруге став П. Франко.

Делеґати побували з екскурсією в Музеї визвольної боротьби України.

Шановні дописувачі!

Просимо до надісланих електронною поштою до редакції статтей та вісток додавати Ваші ім’я та прізвище, адресу, число телефону, службову чи громадську посаду.

Редакція

ПОДОРОЖІ

У Косові є геть усе на ярмарку

Олександер Вівчарик

КОСІВ, Івано-Франківська область. – Це місто – неофіційна столиця карпатських сувенірів, у якій буйним цвітом розквітли мистецькі промисли. Мистецькі промисли, як доповнення до солеваріння, почали розвиватися ще за Австро-Угорщини. 1850 року в містечку, яке тоді було центром повіту, створили ткацьке товариство. Пізніше з'явилася ткацька школа. А в першій половині XX ст., вже у польські часи, Косів став центром килимарства.

Зараз Косів – районний центр з населенням у 8,000 осіб, що розташований на берегах річки Рибниці. Тут завжди існували сприятливі умови для розвитку художніх промислів: ліси давали прекрасний матеріял для точіння, різьблення і випалювання. Розвинене вівчарство породило ткання і виготовлення килимів, виробництво різноманітних декоративно-побутових речей з шкіри. Наявність гончарної глини стала основою для розвитку кераміки. Додалося своєрідне світосприйняття місцевих жителів, їхні талановиті руки. Тому немає такого мандрівника, який, побувавши на Гуцульщині, не відвідав би Косівський базар.

На початку 1990-их років цей базар, а скоріше – ярмарок, розташовувався в центрі міста. Згодом перемістився на територію села Смодна, що відразу за мостом через Рибницю. На базар їдуть з Криму, Донеччини, Слобожанщини, Таврії, Києва, Волині, навіть з-за кордону. Вкритими каменем-кругляком, з глиною між ним, доріжками повз сувенірні кіоски проходять десятки тисяч покупців. Найкраще тими доріжками ходити в гумових чоботах, а не в сучасному взутті. Тож нерідко бачиш, як з авт виходять тендітні панночки, скидають взуття на шпильках, взувають чоботи або калоші (по місцевому „ґумаки"), і поринають у вир базару. Скуповують усе старе, що бачать. Чи вишиванку, чи кожух якийсь – усе беруть. І тішаться, як малі діти.

Гуцули встають рано. Тому, якщо хочете придбати щось дуже видатне, треба бути на ньому не пізніше 6-ої ранку. У цей час тут з'являються перекупники, які потім спродують придбане на курортах Яремче, Буковель, а також у Києві. Люди на базарі прості, привітні. З ними можна торгуватися. Особливо під кінець роботи базару о 12-ій годині дня. Щоправда, і вибір тоді значно менший.

Базар вирує, п'є пиво і їсть бринзу. Саме тут відчувається особливий кольорит і дух горян. Там кольоритний продавець грає на сопілці, там – на дримбі, той свище у свищик, а той розповідає, як відомий політик купував у нього різьблений таріль. Та так розповідає, що вже вишикувалися в чергу покупці.

Майже всі речі виготовлені руками місцевих майстрів. Усе автентичне, унікальне і високоякісне. Лише тут можна придбати справжні карпатські вишиванки з дивовижними візерунками, довгі жіночі сорочки, виплетені бісером, у яких могла ходити славнозвісна Роксоляна.

На підступах до базару покупців зустрічають виробами з лози.

Літній гуцул продає широкі шкіряні паски і кінну збрую. Через декілька метрів – гора плетених з лози корзин. На зразок тих, в яких святять паску і використовують для різних господарських потреб. Але це ще не сувенірний ринок. Щоб до нього дістатися, потрібно пройти крізь довгі торгові ряди, де торгують городиною, одягом, іншими товарами. До цієї частини ринку притулилися продавці тканих сорочок, рушників, килимів і веретен, запасок, безрукавок-кептарів, капелюхів, вишитих рушників, вишивок, від яких рябіє в очах. Капелюхи, до речі, коштують дорого, але, обшиті різноколірними лелітками, мають досить переконливий вигляд.

На найголовнішій частині ринку у два ряди стоять дерев'яні кіоски, в яких, здебільшого, продають висохохудожнє різьблення, вироби зі шкіри і металу, а також – з бісеру. Останні називають ґерданами або силянками. Широко представлені вироби з кераміки – глечики, макітри, декоративні тарілки, кахлі, свистки, збанчики, цукернички, дзвіночки, писанки, плитки, плесканці, куманці. Все це має неабиякий попит. Саме в цій частині ринку продає неперевершені мистецькі вироби з глини Вікторія Швець – художник-керамік. Тарелі незбагненних, казкових сюжетів, які вона вигадує сама, фантастичні риби з глини і багато іншого.

Володимир і Олександра Стецики тчуть фантастичну казку, закодовану у древніх символах і сюжетах. Попитом користуються також різьблені шкатулки і тарілки з горіха, грушки, черешні і взагалі з деревини плодових порід. З лісових порід найбільше тут ціниться явір. Ось, приміром, красуються вирізьблені з дерева шахи. Усі фігури стилізовані під гуцулів, навіть король і королева. Робота така філіґранна, що це відчуває й далека від мистецтва людина. Майстер використовує для чорних фігур горіх, а для білих – явір. Над такими шахами треба сидіти щонайменше місяць. Відповідно й ціна чимала. А от ліжники доступні всім. Ці карпатські ковдри роблять з овечої шерсти. Подібні ковдри роблять в Европі лише в Карпатах і в Португалії.

Важко відмовитися від гуцульських ковбас, сушених білих грибів, коників з сирного тіста. Недарма гуцули кажуть, що тут можна придбати й дідька.

Вітаючись, гуцули кажуть: „Братчику срібненький, як сі маєш?". У Косові „міщани терті купують груші на вербі", „килими висять на плоті, мов хтось повісив раю шмат", а ще там „пані писанок шукає, сукна старого, кептаря", там люд з усіх світів щось купує і щось продає...

Знаменитий гуцульський ліжник.

Вишивані рушники – на різні смаки. (Фото: Олександер Вівчарик)

Українці Канади танцювали і співали в Україні

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – Україну відвідали з концертною турою ансамбль народного танцю „Павличенко" та Український хор і оркестра „Ластівка" з Канади. У Житомирі, Чернівцях, Черкасах, Каневі, Кіровограді та Києві гості показали новий проєкт „Спадщина".

Найбільший в Черкаській області Палац культури „Дружба народів" не зміг 4 серпня вмістити усіх бажаючих подивитись на виступ ансамблю народного танцю „Павличенко" – динамічного українського колективу з міста Саскатун, провінція Саскачеван.

Група молодих відданих танцюристів засліпила блискавичним темпом й зачарувала ніжною ліричністю. Втретє ансамбль „Павличенко" прилетів в Україну. 1993 року він виступав на чолі з засновницею колективу, леґендарною Люсею Павличенко, 2003 року – вже під орудою Сергія Королюка.

Цього разу гастролі присвячені 125-річчю поселення українців в Канаді і пам'яті Л. Павличенко, яка відійшла у вічність 25 листопада 2012 року. Саме тому програма має назву „Спадщина".

В обох аматорських колективах беруть участь не тільки етнічні українці, але й вихідці з Ірляндії, Німеччини, країн Південної Америки. Творчий склад – 64 танцюристи, співаки і музиканти. Під орудою дириґента хору Лаврентія Клопущака і С. Королюка створена програма з пісень, танців, вокально-хореографічних композицій, що розповідають про духовну спадщину українців в Канаді.

Сюїта „Бабина скриня" в програмі концерту була вітанням, в котрому показані реґіони України, з яких люди приїхали до Канади. В другому відділі програми була вокально-хореографічна композиція „Калино-малино, чого в лузі стоїш?" – прем'єра цього твору в Україні, створена на основі музики українського канадського композитора Олекси Лозовчука на тексти народних пісень та вірші Івана Франка.

На світлинах – виступ ансамблю народного танцю „Павличенко" та Українського хору і оркестри „Ластівка" в Черкасах. (Фото: Олександер Костирко)

SUMA (Yonkers) Federal Credit Union

ДИРЕКЦІЯ І ПРАЦІВНИКИ ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ СУМА В ЙОНКЕРСІ, Н. Й.
ІЗ СВОЇМИ ФІЛІЯМИ
В СПРІНҐ ВАЛІ, Н. Й., СТЕМФОРДІ, Кон., НЮ-ГЕЙВЕН, Кон.

вітають

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД В УКРАЇНІ ТА НА ПОСЕЛЕННЯХ

з нагоди

22-ої РІЧНИЦІ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ

Головне Бюро:
125 Corporate Blvd.
Yonkers, NY 10701-6841
Phone: (914) 220-4900
Fax: (914) 220-4090
e-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія у Йонкерсі:
301 Palisade Ave.,
Yonkers, NY 10703
Phone: (914) 220-4900
Fax: (914) 965-1936
e-mail: palisade@sumafcu.org

Філія у Спрінґ Валі:
16 Twin Ave.,
Spring Valley, NY 10977
Phone: (845) 356-0087
Fax: (845) 356-5335
e-mail: springfalley@sumafcu.org

Філія у Стемфорді:
39 Clovelly Road,
Stamford, CT 06902
Phone: (203) 969- 0498
Fax: 203) 316-8246
e-mail: stamford@sumafcu. org

Філія в Ню-Гейвен:
555 George St.
New Haven, CT 06511
Phone: (203) 785-8805
Fax: (203) 785-8677
e-mail: newhaven@sumafcu. org

1-888-644-SUMA
E-mail: memberservice@sumafcu.org
Internet: www.sumafcu.org

З НАГОДИ
ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

ВІТАЄМО

Українську Церковну Ієрархію
в Україні і діяспорі,
Національно-Державницьке Відродження
сучасної України, Громадські Організації,
Всіх Своїх Членів,
і всю Українську патріотичну громаду.

СЛАВА УКРАЇНІ!
ГЕРОЯМ СЛАВА!

CHICAGO: 936 N. Western Ave., Chicago, IL 60622 Tel. 773.772.4500

Інтернет-сторінка
www.mbfinancial.com

Відділення МВ розташовані по всьому Чікаго та околицях

Member FDIC

mb. мій банк

З нагоди

22-ої РІЧНИЦІ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ

вітаємо

Український народ на рідних землях і в діяспорі.

ЦЕНТРАЛЯ УКРАЇНСЬКИХ КООПЕРАТИВ АМЕРИКИ (ЦУКА)
UKRAINIAN NATIONAL CREDIT UNION ASSOCIATION
2315 W. Chicago Ave, Chicago, Illinois 60622
Tel. 773 489-0050 • www.uncua.com

Connecticut-Massachusetts
Ukrainian Selfreliance New England
Federal Credit Union
21 Silas Deane Highway
Wethersfield, CT 06109
T: 800.405.4714
Branch offices:
Westfield, MA; New Britain, CT
www.usnefcu.com

Illinois – New Jersey
Selfreliance Ukrainian American
Federal Credit Union
2332 West Chicago Ave.
Chicago, IL 60622
T: 888.222.UKR1
Branch offices:
Newark, NJ; Jersey City, NJ;
Whippany, NJ;
Palatine, IL; Bloomingdale, IL;
Chicago, IL; Palos Park, IL
www.selfreliance.com

Maryland
Selfreliance Baltimore
Federal Credit Union
2345 Eastern Avenue
Baltimore, MD 21224
T: 410.327.9841
selfrelbaltfcu@aol.com

Michigan
Ukrainian Selfreliance Michigan
Federal Credit Union
26791 Ryan Road
Warren, MI 48091
T: 877. POLTAVA
Branch offices:
Hamtramck, MI
Dearborn Heights, MI
www.usmfcu.org

Michigan
Ukrainian Future Credit Union
26495 Ryan Road
Warren, MI 48091
T: 586.757.1980
Branch offices:
Hamtramck, MI
West Bloomfield, MI
Dearborn Heights, MI
www.ukrfutcu.org

New Jersey
Selfreliance (NJ)
Federal Credit Union
851 Allwood Road
Clifton, NJ 07012
T: 888.BANK.UKE
Branch office:
Botany Village; Clifton, NJ
www.bankuke.com

New York
Selfreliance (NY)
Federal Credit Union
108 Second Avenue
New York, NY 10003
T: 888.SELFREL
Branch offices:
Kerhonkson, NY; Uniondale, NY;
Astoria, NY; Lindenhurst, NY
www.selfrelianceny.org

New York – Connecticut
SUMA (Yonkers)
Federal Credit Union
125 Corporate Blvd.
Yonkers, NY 10701
T: 888.644.SUMA
Branch offices:
Spring Valley, NY; Stamford, CT;
New Haven, CT; Yonkers, NY
www.sumafcu.org

New York – California
Massachusetts – Oregon
Ukrainian Federal Credit Union
824 Ridge Road East
Rochester, NY 14621
T: 877.968.7828
Branch offices:
Buffalo, NY; Syracuse, NY;
Watervliet, NY; Westwood, MA
Portland, OR; Citrus Heights, CA;
www.rufcu.org

New York – New Jersey
Ukrainian National
Federal Credit Union
215 Second Avenue
New York, NY 10003
T: 866.859.5848
Branch offices:
South Bound Brook, NJ
Brooklyn, NY; Perth Amboy, NJ
www.ukrnatfcu.org

Ohio
Cleveland Selfreliance
Federal Credit Union
6108 State Road
Parma, OH 44134
T: 440.884.9111
www.clevelandselfreliance.com

Ohio
Osnova Ukrainian
Federal Credit Union
5602 State Road
Parma, OH 44134
T: 440.842.5888
www.osnovafcu.com

Pennsylvania – New Jersey
Ukrainian Selfreliance
Federal Credit Union
1729 Cottman Avenue
Philadelphia, PA 19111
T: 888.POLTAVA
Branch offices:
Jenkintown, PA
Philadelphia, PA; Trenton, NJ
www.ukrfcu.com

Pennsylvania
Ukrainian Selfreliance
of Western Pennsylvania
Federal Credit Union
95 South Seventh Street
Pittsburgh, PA 15203
T: 412.481.1865
www.samopomich.com

Ніколи!

(Закінчення зі стор. 3)

за формою, але ж спрямованих на зруйнування глухої стіни між Росією й Европою. Вважав, що „післяпетровська“ Росія втратила свою підставову національно-духовну самобутність.

Трохи пізніше, після перемоги над Наполеоном, коли російська військова аристократія несла з окупованої Европи нові знання, нові уявлення про суспільний устрій, коли набуло моди масонство, намагаючись переорієнтувати російську ментальність за взірцями західньоевропейського проґресу, з тих же найосвіченіших верств постав величезний спротив цій новизні. Що зумовило цей спротив і що його живило?

Ранні слов'янофіли, як от Олексій Хомяков та Іван Кіреєвський, вірили, що духовний характер православ'я, від самих своїх джерел позбавленого світської суєти, врятує Росію, визначить її „особливий шлях“, її „вищу місію“ і тим допоможе решті людства.

Саме в середовищі тих перших слов'янофілів народилася універсальна формула, котра набула в Росії значення офіційної: „православ'я–самодержавність–народність“. Слов'янофільство потрафляло потребам російської душі тим більше, чим більше вироджувалося як духовна течія, чим більше переростало в панславізм, в політичний проєкт об'єднання слов'ян під рукою московського царя, в оспівування російсько-православної відрубности від решти світу, у все відвертішу ворожість до Европи.

Так дійшло до другої хвилі слов'янофільства, у 1860-1880 роки, до антиевропейської політології Миколи Данилевського, який у своїй книжці „Росія й Европа“ прямо пов'язував щасливе майбутнє Росії зі знищенням Европи.

Здається, таке близьке до людожерства наставлення повинне було викликати рішучий спротив в духовно-інтелектуальній верстві Росії. Ні, ця верства охоче погодилася з М. Данилевським. Його „Росія й Европа“ мала одного-єдиного критика – глибокого і не по-російськи відданого правді релігійного філософа Володимира Соловйова, для якого весь історичний процес, весь розвиток людства означав тільки або наближення до Бога, або віддалення від Нього.

Російське світовідчуття з того часу на змінилося: „Русскій мір“, який сьогодні накидає на Україну московський Патріярх Кирило, мав би називатися „Русскою війною“, бо в цьому „мирі“ ніколи не було миру ні для самих росіян, ні для зовнішнього світу.

„Русскій мір“ – це традиційна російська нехіть до решти світу – нехіть, дивна для московського православ'я, котре ставить собі в особливу заслугу збереження чистоти вічної Христової Науки. Насправді воно завжди вдовольнялося лише буквою, а питання духу віддавало на розв'язку жандармам і каґебістам, освячуючи завойовницьку сутність російської держави. Цим воно завинило не лише перед нами, українцями, але й перед російською нацією, фатально позбавляючи її духовного здоров'я і внутрішньої сили – в користь сили вульґарної, зовнішньої, безнадійно самоцільної.

UKRAINIAN NATIONAL

„Живи, Україно, живи для краси
Для сили для правди, для волі!"
О. Олесь

СПОГАД

Лише молитва...

Оксана Длябога

Напередодні Великодня я зайшла до крамниці „CVS" і, випадково, переходячи біля полиць, на котрих були виставлені листівки з нагоди цього великого свята, побачила на підлозі листівку, котру, напевно, хтось ненароком скинув з полиці. Я підняла її, щоб покласти на попереднє місце, але, прочитавши „Happy Easter, Dear Mom!", завмерла. На очі навернулися сльози, адже я більше ніколи не зможу зупинитися біля полиць з листівками, щоб вибрати найкращу, саме таку, яка б сподобалася моїй мамі. Моя мама любила листівки, вміла бачити зміст в малюнках, поєднати його зі святом, помилуватися кольорами. Я не виберу вже листівку для моеї мами ні з нагоди Великодня, ні до Дня Матері, ні на мамин День народження, ні з нагоди Різдва... Я стояла з листівкою в руках, не зупиняючи сліз, ще раз усвідомлюючи, що мами вже немає і ніколи не буде. До мене підійшла працівник крамниці і тихо запитала: „Are you OK?". Я так само тихо відповіла: „No, I am not…". Поклавши листівку на полицю, я відійшла у бік, щоб дістати серветку, і побачила, що якась жінка, підійшовши до стенду, почала вибрати великодню листівку з написом для мами, і серед них була та, котру я підняла...

Вийшовши з крамниці, дала волю сльозам. Через декілька днів буде мій день народження, перший день народження в моєму житті без батьків. Перший раз в день мого народження вже обоє моїх батьків мене не привітають. Не має значення,скільки нам років – доки живі батьки, доти ми ще діти, їхні діти.

Нічого більше не потрібно моїй мамі – ні телефонних дзвінків, ні гарних листівок; її Душі потрібна щира молитва, те, що поєднує нас зараз і буде поєднувати завжди. Лише молитва. Моя молитва за упокій душі мами приєдналася до восьмирічної молитви за упокій душі тата. Вісім років моя молитва за упокій душі мого тата є частиною мого життя, чотири місяці як частиною мого життя стала молитва до Господа за упокій душі мами. Я вірю в силу молитви, мені легше стає мені після неї, молитва з'єднує нас. Дивлячись в небо, де, я вірю, є душі моїх батьків, де вони, вже безсмертні, бачать мене, де у Господа всі живі, пошепки промовляю ці недовгі молитви про найголовніше, що потрібно душам моїх батьків.

Що залишається з нами після відходу у Вічність, у засвіти, наших батьків – лише добрі спогади, котрі нам допомагають, та світла память про них.

З відходом батьків мої молитви стали іншими, роздуми над змістом життя набувають іншого значення, погляд у небо наповнений іншим змістом, всі наступні дні народження будуть без батьківського благословення, свята без мами і без тата, батьківська хата без батьків, моє життя без них...

Щоразу пригадую останню розмову з мамою, в мами був такий сильний голос, а рівно через тиждень мама назавжди нас залишила... Ні мама, ні я – ми не знали, що це була наша остання розмова, пригадую деталі розмови, хочу запам'ятати їх, щоб ніколи не забути...Чи потрібно прощатися з рідними та дорогими нам людьми навіки, коли відходимо від них лише на мить, бо як знати, чи це не буде востаннє?

Колись, читаючи В. Шекспіра, я не могла зрозуміти його дивний вислів „Each substance of a grief hath twenty shadows", який я перекладаю українською мовою як „Кожна суть горя має двадцять відтінків". Лише зараз я збагнула, по-своєму, що мав на увазі письменник. Я зрозуміла, що втрата має багато рівнів, адже важка втрата мами принесла зі собою інші втрати. Я переживаю багато втрат одночасно – втрату батьківського дому, втрату поєднання з рідною землею, з дитинством.

Батьківська хата для мене є відліком багатьох речей, це – не лише дім. Це – місце, де минуло моє дитинство та моя юність, це місце, де прожили разом мої батьки, де до болю знайоме все – мамині вишивки, де альбоми з фотографіями завжди мали своє місце, де досі є дитячі книжки, котрі нам – мені та сестрі – читали наші батьки, де на підвіконні є знайома з дитинства тріщинка, непомітна для чужого ока... І важко визначити, з котрою втратою в цій ситуації треба давати собі раду найперше, адже всі вони - поєднані.

Часом мені необхідно побути на самоті зі собою, щоб подумати, поплакати, помолитися... Часом мені необхідно поділитися з кимось моїми думками та спогадами... Часом сльози навертаються на очі несподівано, і вони допомагають мені стати сильнішою і легше пережити втрату.

З часом пам'ять про маму стане світлою – я це знаю – я пережила це з пам'яттю про тата. Лише з часом ми дуже обережно даємо собі дозвіл далі жити життя, залишаючи назавжди місце про наших батьків у нашій пам'яті та в душі. Лише з часом ми починаємо новий цикл в нашому житті, усвідомлюючи, що наше повернення до нового циклу життя має віддзеркалення найкращого, що дали нам наші батьки.

Ці мої роздуми лягли на папір в хвилини, коли було дуже важко, коли спогади переплелися зі сльозами, коли небо було сірим, і на ньому не було знайомих хмар, котрі, переважно, є свідками моїх молитов. Мої роздуми були написані для себе, щоб зберегти те, що я переживаю зараз, коли мами вже немає, коли вже немає батьків, а біль втрати ще не усвідомлений. Але я вирішила поділитися моїми роздумами з іншими людьми, хто саме зараз переживає втрату мами чи батька, в кого молитви стали іншими, хто ще не усвідомив, що батьків вже немає. Хочу вірити, що мої роздуми допоможуть тим дюдям, котрі так, як і я, вірять, що щирі молитви допоможуть душам наших рідних у Царстві Небесному і створять їм Вічну Память.

Оксана Длябога (з дому – Дурняк).

З великим жалем повідомляємо,
що 1 липня 2013 року упокоїлась
наша дорога Мама, Бабця і Сестра

св. п.

Анна Ранюк
з дому Мельниченко

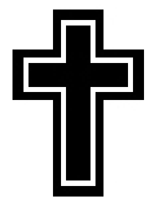
народжена 28 листопада 1923 року в с. Оникиєвка, Кіровоградської обл. в Україні.

Залишила у смуку:
синів - Ігоря з дружиною Деніс
- Юрія з дружиною Лілею
доньку - Софію з чоловіком Юрієм
внучок - Алексу і Алісу
брата - Володимира Мельниченка

Похоронні відправи завершив прот. Роман Тарнавський в Церкві св. Андрія Первозваного в Бостоні, при участі церковного хору яким керували Євген Мороз та Джейн Яваров.

Вічная пам’ять, дорога наша Анна!

Замість квітів, родина просить складати пожертви на Храм св. Андрія в Бостоні.

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці

повідомляє своїх членів та громаду,
що 9 липня 2013 року
відійшов з цього світу

член НТШ-А,
член Контрольної Комісії НТЩ-А

св. п.

мґр Василь Сосяк

фінансист та громадський діяч,

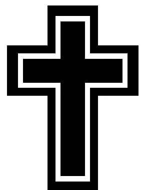
народжений 14 серпня 1926 року в селі Олеша, Україна,
Закінчив Ню-Йоркський університет.

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому пам’ять!

Управа НТШ в Америці

ПЛАСТОВИЙ КУРІНЬ УПС
Ті, що греблі рвуть
ділиться сумною вісткою, що з волі Всевишнього
відійшла на Вічну Ватру в середу, 17 липня 2013 року

св. п.

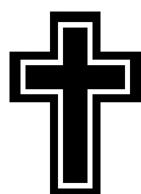
пл. сен. дов.

МАРІЯ ХРАПЛИВА

довголітня членка куреня

Цією дорогою висловлюємо глибоке співчуття Родині

Провід куреня
Ті, що греблі рвуть

Ділимось сумною вісткою, що 30 липня 2013 року
в Медіна, Огайо, відійшла у вічність
наша найдорожча Мама і Бабуня

св. п .

Любов Гурко Боднар

народжена 23 травня 1928 року
в селі Унятич, повіт Дрогобич, Україна.

Парастас відбувся 1 серпня 2013 року в похоронному заведенні Колодій-Лазута в Пармі.

Похоронні відправи відбулися 2 серпня в Українській католицькій церкві Покрова Пресвятої Богородиці і на парафіяльному цвинтарі, Парма, Огайо.

У глибокому смутку залишились:
син - д-р Мирон Боднар з дружиною Мартою
донька - Ліда Боднар-Балагутрак з чоловіком Михайлом
внучки - Ляриса і Наталя Боднар
та ближча і дальша родина в Канаді, Америці й Україні.

Вічна Їй пам’ять!

Для вшанування пам’яті Покійної просимо бажаючих складати пожертви на:

Plast (Cleveland)
3932 Forest Ridge
Richfield, OH 44286

Ukrainian Museum-Archives
1202 Kenilworth Avenue
Cleveland, OH 44113

UNWLA Branch 12
4107 Wood Avenue
Parma, OH 44134

Ділимося сумною вісткою з українською громадою, що
29 липня 2013 року відійшов у вічність на 94-му році життя

св. п.

Григорій Малиновський

відомий меценат українських наукових і суспільних установ,

щедрий спонсор видань світової медичної літератури українською мовою,

фундатор післядипльомного вишколу студентів Львівського інституту менеджменту в американських університетах.

Панахиду відправив о. декан Володимир Петрів, парох церкви Неустаючої Помочі П.Д.М. в Дірборн-Гайтс, Мишиґен.

Покійний похоронений на цвинтарі в Ембридж, Пенсильвенія.

Вічна Йому пам`ять.

Рада директорів Американсько-української фундації

д-р Павло Джуль, Любомир Липецький,
д-р Олександер Серафин, д-р Андрій Джуль,
д-р Любомир Яхницький, д-р Богдан Піхурко,
д-р Борис Легета.